

660414 พ่อครูเอื้อไออน์ งานตลาดอารียะ 2566

<https://www.boonniyom.net/52995.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1s5thlNGd098dmkC_xQ322KmV1vJBcrZQ/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1t8IEyqvFfjUxcgFZ_alCVH_riYNREN1C/view?usp=share_link

ดูวิดีโอได้ที่ <https://youtu.be/Eh1tl5Mml2g>

และ

<https://www.facebook.com/300138787516163/videos/923750038816021>

ตลาดอารียะเกิดจากสาธารณโภคีที่ชาวอโศกพิสูจน์ได้

พ่อครูว่า...เจริญธรรมทุกๆคน วันนี้วันศุกร์ที่ 14 เมษายน 2566 ที่บวรราชธานีอโศก เขายังสนุกสงกรานต์กันอยู่นะวันนี้ยังครื้นเครงกันอยู่ แต่พวกเรานี้ก็ครื้นเครงกันในตลาดอารียะ ตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว โอ้โฮ วันนี้ก็ยิ่งมาก แต่ก็ 3- 4 โมงก็เบาแล้ว พรุ่งนี้มีอีก 1 วัน ยังเหลือสินค้าอยู่อีกหนอยนึ่ง ใครยังไม่ได้มามาเลย ใครยังไม่ได้มา มาเลย สินค้ายังมีอยู่ คนสนุกสนานมากเป็นหมื่นๆ รดจอดกันเป็น 5 พันกว่าคันโอ้โฮ มากันเป็นรถตู้ รถปิคอัพ รถเก๋งมากันเต็ม มั่นก็

สนุกสนานกันไป เราสนุกสนานกันที่ได้เอื้อเพื่อเจือจางแจกจ่ายกันไป

มันเป็นความจริงใจที่คนมีปัญญา คนไม่เห็นแก่ตัว คนไม่มีตัวตน ซึ่งเป็นสัจธรรมที่พระพุทธเจ้าท่านค้นพบ ที่จริงคนพอมิปฏิบัติรู้ว่ามันดี คนที่ไม่เห็นแก่ตัว คนที่ช่วยเหลือผู้อื่น เกื้อกูล เต็มใจทำแล้ว สุดท้ายเราก็เป็นคนมาเป็นคนจน มาเป็นคนไม่ต้องมีมาก มีไว้น้อยๆ

อาตมาก็เคยเทศน์มา ย้ำซ้ำซากไม่รู้กี่ทีแล้ว คนที่มีปัญญาแล้ว ก็มั่นใจในตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งมั่นใจในหมู่กลุ่ม มีมวลสังคม มนุษย์ที่มีความเห็นร่วมกัน มีความเข้าใจ เหมือนกัน ปฏิบัติธรรมร่วมกัน ลดได้กิเลสมาได้มากบ้างน้อยบ้างเหมือนกันจริงๆ มันจึงเป็นสังคมสาธารณโภคีได้ อย่างที่ชาวอโศกเป็นมา 50 ถึง 60 ปีแล้วเท่าที่อาตมาทำงานศาสนามาตั้งหมู่บ้านชุมชนมาก็คือเป็นเศรษฐกิจพอเพียงมาตลอด ตั้งแต่เริ่มมีชุมชนมีหมู่บ้าน เป็นหลายชุมชนหมู่บ้าน เกิดหมู่บ้านมันก็เป็นสาธารณโภคีมาตลอดเลย

ซึ่งเรื่องของเศรษฐกิจหรือเศรษฐศาสตร์แบบสาธารณโภคีนี้นี้แหละ เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ที่อาตมาเป็นลูกพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริงทำให้เกิดปรากฏการณ์ในโลก ในประเทศไทย ในคนไทยขึ้นมา

จนกระทั่งทุกวันนี้ 40-50 ปีแล้ว คนข้างนอกเขาก็ยังไม่ไวใจ ยังไม่เชื่อถือเท่าไหร่นัก เขาก็รู้ว่ามันดี เสียสละจนกระทั่งไม่เป็นคนรวยเลย มาเป็นคนจนมีเท่าไรก็เสียสละช่วยกัน กินอยู่เล็กน้อยเขาก็รู้สันโดษเขาก็รู้

แต่เขาไม่เชื่ออาตมา ว่าอาตมานี้เป็นคนจริง เป็นผู้สืบทอด
ธรรมะพระพุทธเจ้ามาจริงๆ แล้วเอาทฤษฎีพระพุทธเจ้ามาให้ปฏิบัติ
จริง จนกระทั่งเกิดผลจริง เขายังเชื่อกระแสหลัก เขายังเชื่อส่วนใหญ่

อาตมาว่ามีน้อยนี้มันก็เป็นยอดพีระมิด ...พ่อครูถามน้องป๋วย(จาก
สปป.ลาว) ว่า พีระมิด สู้บ่ ข้างล่างมันใหญ่ ทางยอดมันเล็ก แหล่มๆ
น้อยๆ ฐานมันมาหาข้างล่างมันก็ใหญ่ มันก็เป็นสัจธรรมที่ไม่ใช่ร่ายาก
รู้เย็นอะไร เพราะว่าคนจะเป็นคนประเสริฐเป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัว เป็น
คนที่ลดกิเลสได้จริงๆ มันไม่ใช่ง่าย แต่มันจริงได้ เพราะมันจริงมันถึง
เป็นปรากฏการณ์ที่จริงที่ดี

เอาละ..ไม่มีปัญหาอะไร เราเองได้แล้วก็อาศัยไป ชีวิต ของเรา
ก็ได้ ไป ข้ามชาตินี้ชาติหน้ามันก็มีไปเรื่อยๆ ไม่เห็นมีปัญหาอะไร
ก็สุดยอด

SMS วันที่ 5-11 เม.ย. 2566

_Ka Por กล้าพอ · วันที่ 5 เม.ย. 66 คนมาฟังธรรม เยอะมาก
มองพ่อครูไม่เห็น ดูผ่านจอ มือถือ โชคดียังมีพัดลมตัวใหญ่ พัดให้
คลายร้อน

_จนแท้ บุญคุ้มมาจน · กราบคารวะพ่อครูอ.รัตภูมิ สงขลาฝน
ตกช่วงเย็นครับ.เห็นญาติธรรมภาคใต้และภาคอื่นๆขึ้นไปบ้านราชฯ.
ชื่นใจมากครับ..

_สื่อฟ้าศิลป์ ภูวนาถ · ใครผ่านการฝึกฝนงานบุญอโศกถือศีล
๘ ทานมังสวิรัตมือเดียวได้ ๗ - ๑๐ วัน ในแต่ละงานบุญ หลายวาระ
ในแต่ละปีได้ เท่ากับได้ประกาศนียบัตรการฝึกฝนการต่อสู้วิกฤติภัย

เป็นใบเบิกทางของแท่ยิ่งกว่าใบรางวัลใดๆในโลกร้อยพันสงคราม
โลกียธรรม' ที่รับรองความเป็นอารยะชนนักสู่วิกฤตภัย รอดพ้นมาได้
ทุกฤดูมรสุมวิปโยคร้อยพันทุกขภัยพิบัติโลก' ผ่านพ้นมาได้จริง
อนุโมทนาสาธุ

สุขภาพดีด้วย 9 อ.

_จรรยา ประเสริฐ · พังธรรม ตั้งแต่คุณยายเก็บคม จนถึงคุณ
ยายอายุ 102 ปี คนนี้ แล้ว ได้ข้อคิดว่า อารมณ์เป็นส่วนสำคัญ
อารมณ์ดี (พ่อกว่า... อารมณ์ภาษาวิชาการว่า เวทนา)ต้องมี
ธรรมชาติโลกุตระ อย่างชาวอโศกนี้เอง ที่ทำให้อายุยืนนาน อาหารการ
กิน เป็นอันดับรอง แต่ต้องกินมังสวิรัต (ไม่ใช่กินเนื้อสัตว์อย่างคนอื่น
กินกัน) ออกกำลังกายอาบแดด พักผ่อน ทุกอย่างจะดี กราบสาธุค่ะ

พ่อกว่า... อ้อ ชักเข้าใจชักเชื่อแล้วเชื่อถือเพิ่มขึ้นว่า มา
บำเพ็ญมาปฏิบัติประพฤติแบบอโศกนี้ จะทำให้อายุยาวนาน เชื่อถือ
ขึ้นมา อาหารการกิน เป็นอันดับรอง จริง

เอ้ คุณจรรยา ประเสริฐ ไม่ได้นึกถึง 8 อ.หรือไง ที่อาตมาสรุป
ไว้

8 อ. 1.อิทธิบาท 2.อารมณ์ 3.อาหาร 4.อากาศ 5.ออกกำลัง
กาย 6.เอนกาย 7.เอาพิษออก 8.อาชีพ

_สู่แดนธรรม... มีคนถาม อ.ที่ 9 คือ อ.ออกจากพื้นที่

พ่อกว่า... ออกนอกพื้นที่มันจะไม่อายุยืนยาวได้อย่างไร ต้อง
เข้ามาอยู่กับหมู่ ดีเหมือนกันเดิมอันที่ 9 เป็น อย่าออกนอกพื้นที่
เข้าใจให้ดินะตัวนี้ตัวที่ 9 ถ้าไปออกนอกพื้นที่ก็เสร็จอีต่าง สนับสนุน
รับประทาน สนับสนุนไปรับประทาน

กินเหล้ากับสุบบุหรื เป็นวิญญาณลี้ตืข้อ 2 หรือไม่

__พันธุ์ พอเพียง · กราบเรียนถามพ่อครูครับ สมมุติผมเลิกบุหรืได้ แต่มีญาติธรรม อีกท่านหนึ่ง เลิกเหล้าได้ จากทฤษฎีที่สัสมาเหมือนกัน อันนี้นับเข้าเป็น วิญญาณลี้ตื ข้อที่ สอง ได้เหมือนกันใช่ไหมครับ ที่ว่ากายต่างกัน เพราะอีกคนหนึ่งเลิกเหล้า อีกคนหนึ่งเลิกบุหรื หรือผมเข้าใจ กาย ประเด็นนี้ คลาดเคลื่อนไปครับ กราบ นมัสการครับ

พ่อครูว่า... วิญญาณลี้ตืหมายความว่า ผู้ที่มีสัสมาทฤษฎีที่ปฏิบัติธรรม ต้องมีวิญญาณตั้งอยู่ในขณะปฏิบัติธรรม ลี้ตื แปลว่าตั้งอยู่ ตั้งอยู่ก็คือวิญญาณจะต้องมีทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ภายนอก 5 ทวาร สัมผัสภายนอกอยู่ มีกาย มีคำว่า กาย

กายต้องมีภายนอกภายในเสมอ ขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ได้ จึงเรียกว่า ครบวิญญาณตั้งอยู่ ตาเห็นรูป ตากระทบรูปข้างนอกเห็นอยู่ แล้วก็ยังมีทั้งรูปภายนอกภายในในขณะปัจจุบันเลย ข้างนอกเห็นอยู่ แล้วก็ยังมีทั้งรูปภายนอกภายในในขณะปัจจุบันเลย ใจเราก็ได้รับรู้ภาพนั้นอย่างนี้ ครบวิญญาณ

ถ้าหลับตาไม่มีภายนอกเขาเรียกว่า วิญญาณสัมภเวสี เป็นวิญญาณล่องลอย เป็นวิญญาณไม่มีที่ตั้ง

คนที่หลับตาก็ไม่มีตาหูจมูกลิ้นกาย ก็อยู่แต่ในความนึกคิดของตนเอง หนึ่งเดียว อยู่ในใจอย่างเดียว ในขณะที่เป็นๆนี้หรือนอนหลับก็อยู่ที่เราอย่างเดียว สัญญากำหนดว่ารู้อยู่คนเดียว

ยิ่งตาย ร่างกายแยกกันเลย วิญญาณก็ออกจากร่าง ร่างกายก็เป็นซากศพ วิญญาณก็ออกไป วิญญาณอย่างนั้นแหละคือวิญญาณสัมภเวสี นอกจากพระอรหันต์ท่านตายแล้วท่านก็ทำให้วิญญาณมัน

แตกสลายเป็นดินน้ำไปลงไปแล้ว ก็ไม่มีวิญญาณสัมภเวสี ไม่มี
วิญญาณที่จะล่องลอยไปเกิดอีก จบแยกแตกธาตุจิตวิญญาณสูญไป

แต่ถ้าพระอรหันต์บำเพ็ญโพธิสัตว์ ยังไม่ยอมปรินิพพานเป็น
ปริโยสาน ตาย จิตนี้ ท่านก็บอกว่าไปอยู่ที่ดุสิต ดุสิตคือแดนสงบ
ดุสิตคือที่ที่ไม่ใช่ในรกและสวรรค์คือ จุดพักของพระโพธิสัตว์ ใครเคย
ไต่ยีนบ้าง พระโพธิสัตว์มาเกิดก็มาจากดุสิตเป็นจุดพักของโพธิสัตว์
ยังไม่ยอมปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็พักที่ดุสิต ดุสิตแปลว่าที่พักที่
เย็น สดใส แปลว่าเย็น ก็เป็นการอธิบายสภาพของจิตวิญญาณ ผู้รู้
ท่านอธิบายไว้ อาตมาก็รู้จริงด้วย อาตมาก็เข้าใจเรื่องนี้เพราะอาตมา
ก็ผ่านจิตวิญญาณ อาตมาก็ผ่านเรื่องเหล่านี้มา ก็พอเข้าใจพอรู้ระลึก
ได้

_สู่แดนธรรม... เขาถามมา เขายังเข้าใจผิดเรื่องกายต่างกันอยู่

พอครูว่า... อธิบายยังไม่ถึงเลย ที่เขาบอกว่าอันนี้นับเป็น
วิญญาณฐิติข้อที่ 2 ได้เหมือนกันใช่ไหมครับ

เราก็มาดู วิญญาณฐิติข้อที่ 2 มีอะไรบ้าง กายต่างกัน สัญญา
อย่างเดียวกัน

สัญญาคือการกำหนดหมายกันว่า จิตของเราไม่มีนิรณ 5 นะ ที่
นี้สัมมาทิฐิก็ดี มิจฉาทิฐิก็ดี สามารถทำให้จิตวิญญาณไม่มีนิรณ
5 ได้ด้วยกัน เป็นสัญญาอย่างเดียวกันตรงกันได้เลย แต่กายของเขาจะ
ต่างกัน กายคนหนึ่งลืมนตา สัมมาทิฐิลืมนตา แต่กายของคนมิจฉาทิ
หัลลตา มันขัดใหม่วิญญาณฐิติข้อที่ 2

ที่นี้เขาถามมาว่า คนที่เลิกดูตบหรี เลิกกินเหล้า ทิฐิของคน
เลิกตบหรีกับอีกคนหนึ่งเลิกเสพติดเหล้า มันมีคำว่า กาย คำว่า
สัญญา คำว่าทิฐินะ ในวิญญาณฐิติ มันยืนยันคำว่า ถ้าสัมมาทิฐิคือ
ผู้ที่ถูกต้องหนึ่งเดียวกันอยู่ในวิญญาณฐิติ แต่ถ้าใครมิจฉาทิฐิมันจะ

เป็นสัตตาวาส 9 ซึ่งก็มีวิญญานลลิตี 7 แต่ยังมีอสังขนิยสัจจ์ กับ
เนวสัญญานาสัญญายตนะ อีก 2 อันเป็น 9

เพราะฉะนั้นวิญญานลลิตี 7 จะบอกว่าเสพติด ก็คือเลิกเสพติดได้
ก็เป็นนิรณัน มั่นก็ไม่เต็มนิรณันทีเดียว มั่นไม่รายละเอียดยทีเดียว แต่
เริ่มได้คุณธรรม คนนี้เลิกบุหรื คนนี้เลิกเหล้า ทิฏฐิ ก็เลยสัมาแบบ
เดียวกัน แต่ความสำเร็จสมบูรณ์มันยังไม่มี จะบอกว่าเหมือนกันอันนี้
นับเป็นวิญญานลลิตีข้อที่ 2 ได้เหมือนกันไหมได้ แต่ยังไม่สมบูรณ์ ยัง
ไม่บริบูรณ์

ที่ว่า ภายต่างกัน คุณคนที่เลิกบุหรืกับคุณคนที่เลิกเหล้ามา มี
กายเหมือนกัน ภายไม่ต่างกัน ถ้าคุณหลับตากับคุณลืมตา อันนี้กาย
จะต่างกัน นี่เขากล่าวโดยสามัญ คนหนึ่งเลิกเหล้า คนหนึ่งเลิกบุหรื
ถ้าหลับตาทั้งคู่ก็คงไม่สนุก สุกบุหรืก็คงลืมตาสบายๆดื่มเหล้าก็คง
ลืมตาสบายๆแล้วก็เลิกมา

เลิกเหล้าเลิกบุหรืมันก็ลืมตากันทั้งคู่ไม่ได้หลับตากันทั้งคู่ คุณ
เข้าใจคลาดเคลื่อนไปนิดหน่อย เอาให้คมๆชัดๆ

สักรายเปลี่ยนว่าตัวตนของเราเองเป็นเช่นไร

— ซึ่งชื่อ วิเชียร : กราบนมัสการ พ่อท่านด้วยสุดเศียรเกล้าครับ
ลูกได้ฟังพ่อท่านเทศน์สอน

เรื่อง ภาย แล้วเข้าใจอย่างนี้ครับ ภายคือสิ่งต่างๆที่แสดงอยู่
ภายนอกและภายในของตัวเรา ถ้าเราเอาใจไปผูกพันอันนั้นจะเป็น
กายหันธ์ แล้วจะเป็นสักรายะใช้ไหมครับ นี่เป็นข้อหนึ่งของกายที่
ลูกเข้าใจครับ กราบขอบพระคุณพ่อท่านอย่างสูงยิ่งครับ

พ่อครูว่า... ถ้าสัมผัสข้างนอกไม่ผูกพันข้างในเลยตัดขาดตัวเอง
เลยว่าข้างนอกสัมผัสตรงนี้ก็สัมผัสไป ไม่เกี่ยวกับจิต อย่างนี้

มิจฉาทิฏฐิ ภายต้งมีผูกพันเรื่องกันไม่แยกกัน เหมือนกระดาศ 2 แผ่น มีหน้า 2 หน้าไม่แยกกัน

คำว่า สักกะ แปลว่า ตัวเราเลย เพราะฉะนั้นขนาดนี้ของเราเป็น คนมีประสาทข้างนอก แล้วมีจิตวิญญาณข้างในรับรู้กันอยู่ ไม่ใช่คน หลับ ไม่ใช่คนตาย ลืมตามีภายนอกมีภายในอยู่ ตัวเราต้องลืมตาเป็น สักกะ ตัวเราต้องลืมตา ที่บอกว่าลืมตานั้นก็คือที่บอกว่าลืมตานั้นก็ คือ ตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้นกระทบรส โภณัฐัพพะกระทบภายนอก ด้วย ไม่ใช่ไปหลับตาอย่างนั้นมิจฉาทิฏฐิ

พวกหลับตาดับไม่รับรู้ภายนอกเลย นอกจิตพระพุทธเจ้าเป็นคน เดียรธีย์ เป็นคนนอกจิต สายหลับตา อาตมาหอกหมดไม่รู้ก็พันดอก แล้วนี้ หอกหัก เขาก็ยังหลับตาไม่ฟัง ฟังก็ไม่รับรู้ไม่เอาด้วย ไม่ เชื่อถือ ไม่นำไปคิด ไม่นำไปพิจารณาจริงๆ แล้วเมื่อไหร่คุณจะบรรลุ เล่า มันน่าสงสารจริงๆ คุณก็ท่องอยู่ในสังสารวัฏเรียกว่าน่าสงสาร คุณออกจากสังสารวัฏที่มิจฉาทิฏฐินั้นไม่ได้หรอก อาตมาพูดขนาดนี้ ไม่น่าจะปิกขนาดนี้ น่าจะมีปัญญาแล้วรู้ขึ้นมาบ้าง ปิก หมายความว่า โง่หนักโง่หนาโง่ติดแป้นเลย ยิ่งกว่ากาวตราข้างหรืออีฟ็อกซี่เลย มัน ไม่สะดวกอะไรสักที

ถ้าคนที่เขานั่งหลับตาเข้าใจที่อาตมาพูดแล้วตื่นมา ถ้าคนที่เขานั่งหลับตาเข้าใจที่อาตมาพูดแล้วตื่นมา พวกเราจะมีพวกอีกเยอะเลย พวกหลับตาดั้งแต่ยุควิสุทธิมรรค พุทธโกศจารย์ ท่านพุทธทาสก็ยัง ติดหลับตา แต่ท่านก็ยังรู้ว่า การลืมตามีประโยชน์บ้างแต่ท่านก็ยังรู้ ว่าการลืมตามีประโยชน์บ้าง แต่ท่านก็ติดอยู่ว่าต้องนั่งหลับตา นั้นแหละ

ไม่ต้องไปหลับตาปฏิบัติเลยก็เป็นพระอรหันต์ได้ เป็นโพธิสัตว์ ให้ยิ่งขึ้นยิ่งขึ้นก็ได้ และผู้ที่ลืมตาปฏิบัตินั้นจะหลับตาปฏิบัติสะกดจิต

แบบทางเดียวยึดบ้าง ก็ได้ ง่ายๆ ไม่ยากเลย แต่ไอ้ ลืมตาต่างหากนี่ มันยากกว่า ไม่อยากจะทำว่ายากกว่า ประเดี๋ยวจะกลัว ประเดี๋ยวจะไม่มาปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าท่านสำคัญว่า ฌาน 1 2 3 4 ได้โดยไม่ยากได้โดยไม่ลำบากในฌานทั้ง 4

ไอ้ฌาน จะต้องไปนั่งเตะท่าหาที่นิ่งตั้งกายตรง ดำรงสติคงมั่น แล้วก็หลับตา ถ้ามากเกินไปเสียเวลาเสียสถานที่ แล้วจะเกิด ฌาน อย่างนั้นฌาน มันได้โดยยากได้โดยลำบาก แต่นี่มันไม่เลยมันอยู่กับการปฏิบัติในอิริยาบถธรรมดาสามัญเป็นฌาน 1 2 3 4

วันนี้พบกับดอกเตอร์ไตรรงค์ สุวรรณคีรี มาเยี่ยมเยียนก็ขอบคุณ ที่อุตส่าห์ ให้เกียรติ มาเยี่ยมเยียน บ้านราช ดอกเตอร์ไตรรงค์ก็เป็น ดอกเตอร์ทางเศรษฐศาสตร์ นี่ ดอกเตอร์ขีดตะวัน ชนะกุล ก็เขียนมา โดยที่ไปหยิบเอาประเด็นของนักการเมืองไปโฆษณาหลอกมนุษย์ว่า ถ้าเขาได้เป็นนายก เขาจะจ่ายให้คนอายุ 16 ปีขึ้นไปหัวละหมื่น

ใครที่เกินกว่า 16 ปี ยกมือ ได้คนละหมื่น คุณเศรษฐา ทวีสิน เขาหลอกหลอมมนุษย์อย่างนี้ ก็เลยมีคนวิจารณ์เขาว่า วิธีการอย่างนี้มัน ฉลาดหรือโง่กันนี้ ให้หัวละหมื่น น้ำผึ้งหรือยาพิษของใคร

หัวละหมื่น...น้ำผึ้งหรือยาพิษของใคร?!

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขีดตะวัน ชนะกุล...อาจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์และการเมือง คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สัปดาห์ที่ผ่านมา แคนดิเดตนายกรัฐมนตรีจากพรรคการเมืองใหญ่ ประกาศนโยบายเติมเงินใน กระเป๋าดิจิทัลให้ประชาชนอายุ ตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไปคนละ 10,000 บาท ทำให้เกิดความแตกตื่นในหมู่ประชาชนทั้งเห็นดีและไม่เห็นด้วย ผู้เขียนในฐานะนักวิชาการ มีข้อ ท้วงติงเกี่ยวกับผลกระทบของนโยบายดังกล่าวบางประการ

สถาบันวิจัยเศรษฐกิจป๋วย อึ๊งภากรณ์ เปิดเผยข้อมูลหนี้ในระบบ จากบริษัท ข้อมูลเครดิตแห่งชาติ จำกัด (เครดิตบูโร) ว่า ปี พ.ศ. 2565 คนไทยประมาณ 25 ล้านคน คิดเป็น 1 ใน 3 ของ ประชากร ทั้งประเทศมีหนี้ โดยมูลค่าหนี้เฉลี่ยต่อคนมากถึง 527,000 บาท แสดงให้เห็นว่า คนจำนวนมากมีการใช้จ่ายเงินเกินตัว มีหน้าซ้ำ ส่วน ใหญ่ยังเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือทำให้คุณภาพชีวิต ใน อนาคตดีขึ้น

บุคคลที่อาสาเข้ามาบริหารประเทศจึงควรชูนโยบายเร่งพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ ให้เป็นคนมี วินัย มีสมรรถนะความสามารถ มีความ คิดสร้างสรรค์ มีความซื่อสัตย์เสียสละ เห็นประโยชน์ ส่วนรวมมาก กว่าประโยชน์ส่วนตน เพื่อเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศ

การที่แคนดิเดตนายกรัฐมนตรีมีนโยบายเสนอเงินให้คนทั้ง แ่แผ่นดินใช้จ่าย พร้อมระบุว่า เงินนี้ควรนำไปใช้หนี้ในระบบได้ ซึ่ง หากนโยบายดังกล่าวถูกนำไปใช้จริง ย่อมเป็นการส่งเสริมวัฒนธรรม ใช้จ่ายเงินเกินตัวและก่อหนี้ โดยขาดความรับผิดชอบให้กับ ประชาชน นอกจากนี้ การนำภาษีของประชาชนทั้งประเทศ ไปให้คน บางจำพวกใช้หนี้ส่วนตัว ย่อมเป็นเรื่องมิสมควร

ในช่วงกว่าสิบปีที่ผ่านมา รัฐบาลไทยมีการใช้งบประมาณ เกินตัวอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ มี ความไม่สมดุลระหว่างการใช้จ่าย และการจัดเก็บรายได้ของรัฐ เรียกทางวิชาการว่า การขาดดุล

งบประมาณ เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี งบประมาณ พ.ศ. 2566 พบว่า มีวงเงินงบประมาณรายจ่ายจำนวน 3,185,000 ล้านบาท ในขณะที่รายได้ที่จัดเก็บได้เป็นเงินเพียง 2,490,000 ล้านบาท จึงต้องมีการกู้เพื่อชดเชยการขาดดุลงบประมาณจำนวน 695,000 ล้านบาท ซึ่งรวมเป็นองค์ประกอบสำคัญของหนี้สาธารณะ

ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติระบุว่า ปี พ.ศ. 2564 ประชากรอายุ 16 ปีขึ้นไปมีจำนวน ประมาณ 53.71 ล้านคน ดังนั้น หากให้เงินคนเหล่านี้หัวละ 10,000 บาท จะต้องใช้งบประมาณทั้งสิ้น 537,100 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 17 ของวงเงินงบประมาณแผ่นดินปี พ.ศ.2566 ซึ่งผู้แถลงนโยบายระบุว่าเงินที่นำไปใช้จ่ายในโครงการนี้ส่วนหนึ่งจะมาจากงบประมาณแผ่นดิน โดยตัด ทอนสวัสดิการบางอย่างลง รวมถึงรายได้จากการจัดเก็บภาษีของรัฐที่เพิ่มขึ้นจากการกระตุ้นเศรษฐกิจ ด้วยนโยบายดังกล่าว

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงพบว่า รายจ่ายส่วนใหญ่ของงบประมาณแผ่นดินประมาณกว่าร้อยละ 75 เป็นรายจ่ายประจำ ซึ่งบ่งชี้ว่าเป็นการยากที่จะลดรายจ่ายดังกล่าวลง ในระยะเวลาอันสั้น ส่วนกรณีที่อ้างว่า จะมีรายได้จากการจัดเก็บภาษีเพิ่มขึ้น ก็เป็นเรื่องอนาคตที่ยังไม่ มีความแน่นอน ด้วยเหตุนี้ แหล่งที่มาของเงินก่อนมียาจำนวนมากกว่า 530,000 ล้านบาทจากนโยบายนี้ จึงหนีไม่พ้นการก่อหนี้โดยวิธีการต่างๆ ส่งผลให้หนี้สาธารณะของประเทศต้องทะยานสูงขึ้น อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

(พ่อครูว่า... อาตมาตัดสินใจแล้วว่า คุณเศรษฐา ทวีสิน ที่ร่ำรวยจากธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ วิธีคิดแบบนี้ไม่เหมาะสมที่จะเป็น

นายกรัฐมนตรีอย่างยิ่ง

และ ก็บอกกับคนส่วนใหญ่เลยว่า อย่างอาตมานี้ อายุ 88 ได้เงินช่วยเหลือผู้สูงอายุ 800 บาทต่อเดือน อาตมาไม่เคยไปรับมาจากรัฐบาลเลย และ พวกเราก็มีอีกเยอะที่ไม่ได้ไปรับ เรามีพอใช้จ่ายอยู่ ให้รัฐบาลนำไปทำงานเถอะ เราไม่ได้เป็นภาระของทางโน้นช่วยเบาภาระรัฐบาลไป)

การพุ่งสูงขึ้นของหนี้สาธารณะหมายถึงค่าเสียโอกาสของการใช้งบประมาณ ในอนาคตแทนที่ รัฐบาลจะสามารถนำรายได้จากการจัดเก็บภาษีไปใช้จ่ายสำหรับการพัฒนาประเทศ แต่กลับต้อง

นำไปใช้หนี้ซึ่งเกิดจากการใช้จ่ายเงินเกินตัวของรัฐในเรื่องที่ไม่เหมาะสมในอดีต กล่าวโดยเฉพาะ การก่อหนี้เพื่อมาใช้จ่ายเป็นการปลุกภาระความรับผิดชอบด้านภาษีจากคนรุ่นปัจจุบันไปยังคนรุ่นอนาคต การใช้จ่ายของรัฐที่เกิดขึ้น จึงควรถูกนำไปใช้ในโครงการที่เป็นการลงทุน ซึ่งจะ使人รุ่นต่อไปได้รับประโยชน์ อาทิ การสร้างสาธารณูปโภค การรักษาสิ่งแวดล้อม การศึกษา

อย่างไรก็ดี สำหรับโครงการนี้ ในขณะที่คนรุ่นปัจจุบันซึ่งอายุ 16 ปี ขึ้นไป ได้ประโยชน์จากเงินหมื่นบาท ที่สามารถนำไปจับจ่ายใช้สอยพร้อมชำระหนี้ส่วนบุคคล คนรุ่นหลังซึ่งไม่ได้รับประโยชน์จาก โครงการแม่แต่น้อย กลับต้องแบกรับภาระหนี้ประเทศ ถูกเก็บภาษีในอัตราที่สูง เพื่อเป็นงบประมาณจ่ายคืนการกู้ยืมเงินในโครงการที่นักการเมืองใช้หาเสียงกับคนรุ่นปัจจุบัน เปรียบดั่งนักการเมืองยื่นน้ำผึ้งที่มีรสหวานหอมให้คนรุ่นนี้ แต่อนิจจามันจะกลับกลายเป็นยาพิษที่แสนขมขื่น

ทำให้คนรุ่นหลังต้องทนทุกข์ทรมานจากการกระทำของบรรพชนอย่าง
แสนสาหัส ขอคนไทยรวมทั้งนักการเมืองไทยยุค พ.ศ.นี้ โปรด
ไตร่ตรอง

พ่อครูว่า... เดือนสตีกันก็ดี ผู้รู้ก็เตือนกันอย่างนี้แหละ

นายกฯไทยคนที่ 30 ของโพธิรักษ์โพล

_คุณดั่งชัย(จำรัส ช่วงชิง) ... มันเป็นเรื่องเดียวกันครับ เท่าที่ผม
ฟังพ่อท่านเทศน์มาหลายครั้ง ตั้งแต่รายการปรับทุกข์ปลุกธรรม ช่วง
ที่ หนายนกเขากับจตุพรมาพบพ่อท่าน เขาก็บอกว่า พลเอกประยุทธ์
เป็นคนไม่ดี แต่พ่อท่านยืนยันว่าเป็นคนดี

และช่วงปลุกเสกมีคำถามหนึ่งว่า ท่านพลเอกประยุทธ์ใช้
โพธิสัตว์หรือเปล่า พ่อท่านก็บอกว่า เป็นโพธิสัตว์

แล้วมาวันนี้ครับ คุณใหม่เสมอ ตั้งคำถามพ่อท่านว่า ทำไมพ่อ
ท่านสนับสนุนและเชียร์ให้พลเอกประยุทธ์ เป็นนายกต่อไป พ่อท่าน
ก็ยืนยันและตอบชัดเจนว่าเป็นคนดี นอกจากพ่อท่านจะยืนยันแล้ว
ท่านที่ปรึกษาไตรรงค์ก็สนับสนุนอีกว่าเป็นคนดี คนๆนี้ไม่เคยคบคน
ชั่ว คบแต่คนดี

ผมก็ไปชวนให้ ช่วยกันใหม่เดินหน้าประเทศไทย ช่วยให้
พลเอกประยุทธ์ เป็นนายกอีกครั้ง

ญาติธรรมหลายท่านบอกว่า พ่อท่านยังไม่ประกาศ ก็เลยอยาก
ให้พ่อท่านประกาศว่า เราควรเอาภาระมากน้อยเท่าไร

พ่อครูว่า... ควรเอาภาระใหม่ ... ควร ควรเอาภาระ ควรสนับสนุน
ควรส่งเสริมพลเอกประยุทธ์ให้ขึ้นมาเป็นนายกต่อไปอีก เท่าที่ดู
candidate นายกแต่ละคนๆอาตมาก็ว่า ราคาของ พลเอกประยุทธ์นี้
เป็นที่ 1 นะ นีโพธิรักษ์โพล

เพราะฉะนั้นใครจะฟังโพลไหนก็แล้วแต่ ตอนนี้โพธิรักษ์โพลว่าอย่างนี้ ต้องการให้อาตมาประกาศ.. ประกาศไปแล้วนะ

ควรสนับสนุนส่งเสริมให้พลเอกประยุทธ์เป็นนายกต่อไป อยู่ในขณะนี้คือบุคคลแล้ว คู่แข่งขันที่ลงสนามขณะนี้ ตามระบบของการเมือง เห็นหน้ากันอยู่มีใครบ้าง มีพิธา มีเศรษฐา มีอนุทิน มีสุดารัตน์.. แต่ละพรรคก็บอกว่า ผมพร้อมจะเป็น ดิฉันพร้อมจะเป็นนายกเลยนะ อาตมาก็ยังเห็นว่า นายกประยุทธ์ควรจะเป็น

วิธีแยกกายแยกจิตอย่างลัดคัตสัน

—ซึ่งชื่อ... ผมอยากจะถามพ่อท่านว่า คึนนี้เอื้อไออนุ พ่อท่านมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง และอยากให้พ่อท่านอธิบายแยกกายแยกจิตด้วยครับ

พ่อครูว่า... ก็เห็นใจนะ คำว่าแยกกายแยกจิตไม่ใช่เรื่องตื่นเขิน เป็นเรื่องที่ยากยิ่งที่จะเข้าใจอย่างสมบูรณ์บริบูรณ์

ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้า แยกกายแยกจิต ไม่ได้ดี ถึงขีดเพียงพอ เข้าใจไม่สัมมาทิฐิเพียงพอ ไม่มีทางบรรลุอรหัตต์ อาจะบรรลุความดี บรรลุความเจริญ แต่มันจะไม่ตัดขาดกิเลส และก็รู้จักรอบแแห่งการตัดขาดกิเลสไปตามคำว่า โลก คำว่า การสัมพันธ์ระหว่างกายนอกกับสิ่งข้างนอก

เช่น สมมุติง่ายๆขณะนี้ มี กล้วย เขาเรียกว่ากล้วยดาบหรือกล้วยงาช้าง ลูกเบ้อเริ่มเลย คนที่เขาเห็นสัมผัสแล้วบ๊ีบกับบอกว่าน่ากิน น่ากิน อยากกิน ชอบใจ เห็นสัมผัสแล้วน่ากิน คุณยังมีการสัมผัสๆ เกี่ยวข้องและยังมีความเห็นว่า น่าได้ นามี น่าเป็น น่าอยากอยู่ นั่นคือคนที่ยังมีโลกเกี่ยวพันกับอันนี้อยู่

กายมีภายนอกกระทบด้วยตา อาจจะไต่กลิ่นด้วย ไตรัส ได้สัมผัสด้วยอะไรก็แล้วแต่ แต่มันไม่ได้ออกเสียงมา แต่ชอบใจ นี่คือคุณยังติดยึดเกี่ยวข้อง ยังเป็นโลก คุณยังดับโลกของการติดอันนี้ ยังไม่ได้

แต่ถ้าคุณสัมผัสแล้วก็เห็นว่า เออ เฉยๆ รู้ความจริงตามความเป็นจริง หมายความว่าสัมผัสแล้วก็รู้ว่า กล้วย กล้วยนี้มันมีความแตกต่างจากกล้วยชนิดอื่น กล้วยงาช้างหรือกล้วยดาบลูกมันโตมันใหญ่กว่ากล้วยเล็บมือนางเยอะ ก็รู้ความจริงเท่านั้นเอง รสมันอาจจะหวานไม่เท่ากล้วยเล็บมือนาง เออ...ก็สู้ไม่ได้ ก็ไม่ได้ตั้งใจว่า เราตั้งใจกล้วยเล็บมือนาง กล้วยดาบเราไม่ตั้งใจ ก็ไม่ใช่

ก็รู้ความเป็นจริงว่า ถ้าเกิดสมควรจะต้องกินก็กินได้ กินกล้วยเล็บมือนางก็ได้ กินกล้วยดาบก็ได้ ไม่ได้ผลักรหรือดูดได้อย่างไร

ถ้าเราจะต้องรับเพื่อจะกินเป็นอาหารเลี้ยงชีวิต เราก็กินมัน ไม่เกิดภาวะผลักรหรือดูด.. กลางๆ.. อย่างนี้คือจิตไม่มีชอบไม่มีชัง ไม่มีอยากได้หรือไม่อยากได้ กลางๆ มีแต่ปฏิภาณปัญญาเห็นว่าควรไหม ควรกิน ควรใช้ ควรอาศัยมันไหม ถ้าไม่ควรอาศัยก็ไม่กิน มันรู้สึกว่าการกล้วยนี้มันแสง ลมมันเยอะหรืออะไรก็แล้วแต่อะไรอย่างนี้เป็นต้น เราไปรู้มันอีก ยิ่งไม่ควรใหญ่เลย ก็ว่าไป อย่างนี้เป็นต้น รายละเอียดเหล่านี้เราจะค่อยๆมีปฏิภาณความเฉลียวฉลาดที่จะรู้รายละเอียดเหล่านี้ไปเรื่อยๆ

แม้มันไม่ละเอียดมัน หยาบ มันผลักรก่อน มันถูกต้อง คุณก็รอดจากมันได้แล้ว และยิ่งถ้ามีเหตุผลอธิบายเพราะเหตุว่าไม่ควร เพราะเหตุอย่างนี้ อย่างนี้ก็ยังมีภูมิปัญญาปฏิภาณรู้รอบมากขึ้นอย่างนี้เป็นต้น

แต่ถ้าคุณ ละได้ก่อนแล้วก็ดี จริงๆแล้วอะไรก็ไม่ควรไปติดไป
ยึดทั้งนั้นแหละ เพราะฉะนั้น ละได้ก่อน ได้แล้ว คุณไม่ได้ขาดอาหาร
คุณไม่ได้ขาดสิ่งที่จะมาใช้ในชีวิต พวกส่วนนี้ถ้าจะว่าจริงๆแล้วเป็น
ส่วนเกินด้วยซ้ำ ไม่ต้องก็ได้ตลอดชีวิตไม่ต้องกินกล้วยดาบเลย
รับรอง อยู่เจริญเป็นพระอรหันต์ได้ เป็นโพธิสัตว์ได้ อ้าว ผ่าน
กายกับจิตให้ฟังไปเรื่อยๆจะอธิบายไปตามลำดับ ตอนนี้ขอ
ตะไวก่อน ตะไวก่อน คือชะลอไวก่อนยังไม่ดำเนินการ

_กล้วยงาช้างจากน้ำจ๋า จากพุทธสถานสีมาโศก

กดข่มไม่ใช่ปัญหา ใช้ปัญญาก็ไม่ใช่กดข่ม

_ในการทำงาน เมื่อถูกผู้ร่วมงานบ่นว่าเอา จิตตกวูบ แต่ตั้งสติ
ได้ เหตุการณ์เมื่อก็มันผ่าน เป็นอดีตไปแล้ว จะมาสลดใจอยู่ทำไมว่า
จิตก็ขึ้นวูบเลย

พอครว้า... นี่แหละนักศึกษาที่อ่านอาการของจิตตัวเองได้ว่า
โอโห พอผู้ร่วมงานบ่นว่าเอา จิตก็ตกวูบเลย พอตั้งสติได้ เมื่อก็นี่
เหตุการณ์เขาว่าไปมันผ่านไปแล้ว พอรู้ว่า มันเป็นอดีตไปแล้ว จะ
มาสลดใจอยู่ทำไมว่า จิตก็วูบขึ้นเลย

_เคยถามผู้รู้ธรรมะก็บอกว่า นั่นนะ เจโตกดข่ม อย่างไรถึงจะลด
กิเลสไปตามลำดับคะ

พอครว้า... ก็เป็นไปได้ เป็นการกดข่ม ผู้รู้เขาว่าอย่างนั้น ก็เป็นไปได้
กดข่มแล้วพอวูบ ตั้งสติแล้วก็ตื่นขึ้นมาก็คลาย ก็เปลี่ยนแปลง ก็ทำ
ปัญญาให้แจ่มใส กดข่ม ไม่ใช่ปัญญา สมณะคือการกดข่มให้หยุด
ปัสสัทธิคือการสงบให้หยุด

ปัสสัทธิคือเห็นจริงรู้อยู่ อ้อ อย่างนี้เข้าใจด้วยปัญญา ปัสสัทธิที่
คือปัญญาสมณะไม่มีปัญญาเป็นศรัทธากดข่ม เราต้องทำปัญญาให้
แจ่ม

ก็จริงๆแล้วคนจะติงจะท้วงจะว่าเอา เราก็จะมีอัตราไปรับเขา
ทำไม

เรารู้ความจริงว่ากิริยาอาการที่เราเป็นเมื่อกี้ เขาท้วง เขาว่า เขา
ตำหนิ เออ เขาท้วงว่า ไม่ดีไม่ถูกไม่ควร เราก็เอาคำตำหนิ จริงเขา
บอกว่าไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ก็ยังดีใหญ่ จริงอย่างที่เขาวาใหม่

หรือแม้ว่าเขาไม่อธิบายเราก็พิจารณาว่ามันจริงของเขาหรือมัน
ไม่จริง ถ้าจริง โอโห แล้วทำไมเราจะต้องถือตัวว่าเขาเราผิดแล้วเรา
ก็ผิดจริงๆเราโง่ เราก็จะเกิดปฏิกิริยาปัญญาว่า ทำไมเราโง่นะ เขาวา
ถูกแล้ว

แต่แม้ว่าคุณจะพิจารณาแล้วคุณก็จะเห็นว่า คุณก็ไม่ผิด ก็อ้าว
ถ้าคุณแน่ใจว่า คุณไม่ผิด คุณไม่ได้เป็นอย่างที่เขาว่า โง่ไม่ได้อยู่ที่
เรา โง่ มันอยู่ที่เขา เขาไม่รู้จักความจริง ถ้าเราไม่มีอคติ เราไม่ลำเอียง
ข้างไหน ให้เราตรวจจริงๆว่าตัวเองเราก็ไม่ได้ผิด ความผิดก็อยู่ที่เขา
แต่ถ้าผิดจริง ไข้แล้วเราโง่เราไปทำผิด เขาท้วงก็กราบเขาเลย
ขอบคุณเขา

นี่คือการปฏิบัติธรรม ไม่ถือตัวแล้วก็พิจารณาถึงภาวะ
องค์ประกอบความจริงทั้งหมดให้ชัดเจน

เวทนาคืออะไร

_ดช.ธัมโม... ถามมาว่า เวทนาคืออะไรครับ

พ่อครูว่า... ดช.ธัมโมฟัง เวทนา คือ เรานี้แหละ เราเองนี้ เกิด
อารมณ์ เกิดความรู้สึก ฟังรู้จักความรู้สึกใหม่ละเด็กชายธัมโม เรา

รู้สึกในใจของเราเนี่ย เรียกว่า เวทนา เวทนาคืออันนี้ รู้สึกด้วยใจ รู้สึก โกรธ รู้สึกไม่ชอบใจ รู้สึกชอบใจ นั่นแหละคือเวทนา ชอบใจก็เป็น เวทนา ไม่ชอบใจก็เป็นเวทนา เป็นเวทนาทั้งคู่ ความรู้สึกอย่างนั้นแหละ อาการที่มันรู้สึกอย่างนั้น เราก็รับรู้ อ่านอาการของเรา เมื่อมันเกิด เกิดอารมณ์อย่างนี้เมื่อไหร่ เอ่อ...เรารู้อารมณ์ของเราทัน ทำไมอารมณ์เราต้องไม่ชอบหรือชอบ

ไม่ชอบหรือชอบนี้มันโง่ อย่าไปชอบหรือไม่ชอบ นี่ฉลาดขึ้น ให้รู้ความจริงแล้วก็พิจารณาความจริงว่า เห็นควรหรือไม่ควรสิ่งเหล่านี้ นั่นคือความจริงที่ควรจะรู้ควรจะทำ

ชอบหรือไม่ชอบเป็นอาการของจิตผลักหรือดูด ไม่ชอบก็ผลัก ชอบก็ดูดเอา มันก็เป็นอาการอย่างนั้น ไหวไหมนิดช.ธัมโม ค่อยๆอธิบายไปเรื่อยๆเขาก็ซึมซับ อย่างน้อยก็ Absorb อย่างลึกก็เป็น Osmosis

ลูกกตัญญู กับ ลูกอกตัญญู ต่างกันอย่างไร

*_พ่อครู มีคำนิยามเกี่ยวกับ “ลูกกตัญญู VS ลูกอกตัญญู”
อย่างไรคะ*

พ่อครูว่า... ก็มันตรงกันข้ามกัน ลูกกตัญญูก็หมายถึงลูกที่เขา รู้จักบุญคุณ Vs ลูกอกตัญญู มันก็ตรงกันข้ามกัน ไม่ได้ยากอะไร คือคนรู้บุญคุณของพ่อแม่เรียกว่า ลูกรู้จักบุญคุณของพ่อแม่ นั่นเรียกว่า ผู้มีกตัญญู ส่วนลูกที่ไม่รู้จักบุญคุณพ่อแม่เลยคือ ลูกอกตัญญู เปรียบได้กับเดรัจฉาน หมูหมาไก่มันไม่รู้พ่อแม่มัน ต่างคนเกิดมาแล้วก็ต่างไป แต่คนจะต้องรู้บุญคุณของพ่อแม่ ผู้ให้กำเนิดนี้ มันมีกรรมวิบากมีเรื่องลึกซึ้ง มีกรรมกิริยาอะไรต่ออะไรอีกเยอะแยะ ยิ่งพ่อ

แม่ที่ดี เลี้ยงดูเรามาจนโตจนดีจนได้ดี แล้วเราก็อกตัญญู นี่โอ้โฮ มัน
ชัวร์มากเลยนะ

แม้ว่าพ่อแม่ที่ให้กำเนิดเรามาแล้วไม่ได้เลี้ยงดู ไม่ได้ทำให้เรา
เจริญอะไร แต่เราเจริญเองก็ตาม จะให้กำเนิดก็เป็นผู้มีบุญคุณแล้ว
ที่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ดีไม่ไปเกิดในท้องหมา เกิดในท้องคน พ่อ
แม่นี้ได้ทำให้เราเกิดมาเป็นคน เกิดมาเป็นคนก็ดีกว่าเข้าไปใน
ท้องหมาและไปเป็นลูกหมาใช่ไหม ก็ต้องขอบคุณพ่อแม่อย่างนี้
เป็นต้น ไม่ยาก ง่ายๆ

ทำอะไร ให้เราไม่กลัว ความลำบาก และไม่ติดหลงความ สบาย

*—ทำอะไร ให้เราไม่กลัว ความลำบาก และไม่ติดหลงความ
สบาย*

พ่อครูว่า... ประเด็นคือความลำบากและความสบาย ก็เป็น
ประเด็นที่คนแต่ละคนเคยมีเคยเกิดทั้งนั้นแหละ กลัวความลำบาก
แล้วก็ชอบความสบาย

ก็มาขยายความว่า ความลำบากกับความสบาย ในเทวทหสูตร
ท่านตรัสว่า ผู้ตั้งตนความลำบาก กุศลธรรมเจริญยิ่ง ผู้ตั้งตนอยู่บน
ความสบาย อกุศลธรรมเจริญยิ่ง ใครจะเอาแบบไหนเอ่ย

ที่นี้มาตีความสบายกับตีความลำบาก ภาษาไทยๆ

ความสบายของภาษาไทยก็หมายความว่า สบาย ชอบใจ ยินดี
สะดวกดี ง่ายดี อะไรก็แล้วแต่ ง่ายดีไม่ยากไม่ลำบาก ที่นี้ความ
ลำบาก มันยากก็ต้องต่อสู้ ก็ต้องอดสาเห มันก็ต้องพากเพียร อาตมา
ค่อยๆอธิบายภาษาให้ฟัง

เพราะฉะนั้นคนที่พากเพียรจะเกิดการเจริญใหม่ ...เจริญ กว่าที่
ปล่อยไปตามสบายเรื่อยๆ มันจะมีอะไรเจริญใหม่ ก็ไม่มีอะไรเจริญ
แค่นี้ถ้าใครมีปฏิภาณรู้ว่า ควรจะปล่อยตัวตามสบายแล้วมันก็จะยิ่ง
เสพติดการสบายและไม่ได้ขยัน ไม่ได้รู้เรื่องอะไร ไม่ได้มีทักษะ ไม่
ได้มีความชำนาญ ไม่ได้มีความรู้อะไรเกิดอะไรที่ดีขึ้น สร้างสรรค์
อะไรก็ไม่เกิดอะไรเลย ควรตายซะ หน้าแผ่นดิน กินข้าวเขาเปลือง
เปล่าๆ

ก็อธิบายง่ายๆอย่างนี้

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ตั้งตนอยู่บนความลำบากกุศล
ธรรมเจริญยิ่ง ผู้ตั้งตนอยู่ในความสบายนี้ เสื่อม ก็ถูกต้องทุกอย่าง
เพราะฉะนั้นอย่าไปกลัวความลำบาก เรา รู้พักรู้เพียร รู้อุตสาหกรรมวิริยะ

ในโพธิสัตว์ภูมิโห้โห้ก็ต้องสู้ความลำบาก ในขนาด ท่านมีการ
อธิบายไว้ว่าถึงขั้น จะต้องไปให้ถึงพุทธภูมิให้ได้ กระเสือกกระสนไป
หมดแรง กระเสือกกระสน มือขาดมือด้วน ตีนขาดตีนด้วน เหลือแต่
หน้าอก กระเสือกกระสนเอาหน้าอกไปเลือดโทรมก็ต้องไป ไปให้
ถึงจุดพุทธภูมิ เป็นพระพุทธเจ้าก็ต้องลำบากถึงขนาดไหนก็ต้องสู้

แล้วที่นี้โพธิสัตว์จะเป็นยังงั้นสำหรับคนที่มีวิบากสูง จะต้องสู้
อย่างนั้นจริงๆแล้วผ่านได้มากก็จะเจริญขึ้นเจริญขึ้น เบาลงเบาลง
สะดวกขึ้นสะดวก

อย่างอาตมาโพธิสัตว์ระดับ 7 ไม่ต้องร้ายแรงขนาดนั้น ชาตินี้
ถูกแก๊สน้ำตาเท่านั้นเอง คนจะเตะจะถีบก็ไม่เคยโดน ชาตินี้ไม่มีใคร
มาเตะมาถีบ โดนแก๊สน้ำตาเท่านั้นเป็นสิ่งที่กระทบจากคนที่มุ่งร้าย
และก็ทำมา แล้วก็แก๊สน้ำตานั่นเขาไม่ได้มุ่งร้ายมาที่อาตมาหรอก
อาตมาไปร่วมกับหมู่เท่านั้นเองแล้วก็ได้รับมาด้วยกันเท่านั้นเอง ไม่
ใช่เจตนาที่ว่าไปมุ่งหมายจะฆ่าอาตมาจะทำร้ายอาตมา

กราบนมัสการพ่อครูค่ะ...เรื่องกายง่ายๆบอกเป็นคนเจโตบวก
ปัญญาปัจจุบัน ได้เกิดปัญญาคำสอน ของพ่อผู้รู้จบ อดีตเก่าๆ
ศรัทธาไปตามกิเลสตัณหาปัจจุบัน ฟังธรรมะเรื่อง กายในกาย
ศรัทธาจิตตั้งมั่นอยู่ตรงนี้ อุภโตภาควิมุตติ บวก ดิฉันออกมาจากสิ่ง
ที่รักหลง ลูกหลานพรากรออกมาทุกๆ รูปกาย ตักข้าวขาวให้เพื่อน
ตักข้าวแดงเขาบอกร้อน ดิฉันบอกกายในเย็น รูป นาม รวม สงบ
เย็นสงบสบายค่ะ

พ่อครูว่า... แต่รวมแล้วคำรวมแล้วเขารู้เพิ่มขึ้น อาตมาสรุปรวม
 แต่ละอย่างแต่ละอย่างของ แจ้วไม่ได้ แต่เข้าใจ ตามที่เขียนมานี้
 เข้าใจว่า แจ้ว กำลังรวบรวมและเข้าใจไปได้เรื่อยๆ ได้ไม่ขัดอะไร
 แต่มันยังเยอะ เศรษฐีบ้านนอก ปนกันไปหมด ก็ค่อยๆเรียบเรียงไป
 ก็เจริญตามภาวะของเขา เขาไม่ได้เรียนหนังสือหนังสือหามา เขาก็
 พยายามเขียนตัวหนังสือมา สะกิดมา ก็เจริญไปเรื่อยๆ อยู่กับหมู่นี้ได้

คนกินเนื้อสัตว์บาปกว่าคนฆ่าสัตว์หรือไม่

_ดญ.ใสกลางเพ็ญ... หลวงปู่คะ คนขายเนื้อสัตว์ VS คนกิน ใคร
บาปกว่ากันคะ

พ่อครูว่า... ดญ.ใสกลางเพ็ญ 7 ขวบ ... เขาอยากรู้ว่าอะไรใคร
 บาปกว่ากัน มันก็บาปด้วยกันทั้งคู่ ขายก็บาป กินก็บาป อันนี้ ดญ.ใส
 กลางเพ็ญ รู้ก่อนนะว่า อย่าขาย พระพุทธเจ้าก็ห้ามขาย มิจฉา
 วณิชชา 5 มี 1.อย่าค้าขายอาวุธ 2. อย่าค้าขายสัตว์เป็น 3. ยา
 ค้าขายเนื้อสัตว์ 4. ยาค้าขายอาวุธ 5. อย่าค้าขายยาพิษ (พตปฎ.
 เล่ม 22 ข้อ177)

5 อย่างที่ไม่ให้ค้าขายกันในมนุษย์ ไม่ใช่แค่นักบวช นักบวชนั้น ไม่ค้าไม่ขายอะไรเลย ไม่ซื้อไม่ขาย นักบวชนี้ซื้อไม่ได้ขายไม่ได้ คนที่ยังค้ายังขายอยู่ก็มีประเด็นว่า

อย่าค้าขายอาวุธ สัตตวณิชชา

อย่าค้าขายสัตว์เป็น สัตตวณิชชา

อย่าค้าขายเนื้อสัตว์ มังสวณิชชา

อย่าค้าขายของมีนเมา มัชชวณิชชา

อย่าค้าขายสิ่งที่เป็นพิษ วิสวณิชชา

ทีนี้ถามมาประเด็นว่า คนขายเนื้อสัตว์กับคนกินใครบาปกว่ากัน

—สู่แดนธรรม... พ่อท่านเคยพูดไว้ในอดีต ว่า Demand Supply คนที่เป็นมือปืนฆ่ากับผู้ที่ว่าจ้างค่า คนว่าจ้างฆ่ามีโทษหนักกว่า เปรียบเทียบได้ว่าคนที่มีความอยากในการกินคือผู้ที่สั่งฆ่า

พ่อครูว่า... ตกลงฐานะน้ำมันต์ ว่า ผู้ที่สั่งฆ่ากับคนที่ฆ่า คนสั่งฆ่า ร้ายกาจกว่า

ในประเด็น 5 ประการ ในชีวกสูตร ลึกซึ้งสูงสุดเกี่ยวกับเรื่องเนื้อสัตว์

1. ผู้นั้นกล่าวอย่างนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปนำสัตว์ชื่อโน้นมา” (อุทิส, อุทิสสะ คือ เจาะจงมุ่งหมายไปที่สัตว์ชื่อนั้น) 2. สัตว์นั้น เมื่อถูกเขาผูกคอนำมา ย่อมได้เสวยทุกขโทมน์ส 3. ผู้นั้นพูดอย่างนี้ว่า “ท่านทั้งหลายจงไปฆ่าสัตว์นี้” 4. สัตว์นั้น เมื่อกำลังถูกเขาฆ่า ย่อมเสวยทุกขโทมน์ส 5. ผู้นั้นยอมยังตถาคคตและสาวกตถาคคต ให้ยินดีด้วยเนื้อเป็นอกัปปิยะ ชื่อว่าย่อมประสพบาปมิใช่บุญเป็นอันมาก (ตถาคคต วา ตถาคคตสาวก วา อกัปปิเยน อสุสาเทติ อิมินา ปญจเมน ฐาเนน พหุ อปุญญ ปสวตติ) ชีวกสูตร ล.13 ข.

การอนุโลมปฏิโลมกับนานาสังวาส

_ ละอองหิน... ถ้าเรามีสภาวะที่สนุก ฟังธรรมก็สนุก ทำกิจกรรมก็สนุก ไม่ร้อนก็สนุก เรียกว่าภาวะแห่งความเจริญหรือภาวะอะไรคะ

พ่อครูว่า... เจริญสิ มีธรรมรส ฟังธรรมเกิดธรรมรสเกิดรสแห่งธรรม มันสนุก มันแช่บอฮีลสิ ฟังธรรมนี้แช่บยิ่งกว่าอะไร ลืมกินข้าว ลืมนอน ลืมกินขนม

_ แม่ไปขายของที่บวร ร้อนทั้งวันและไม่ได้นั่งทั้งวันก็สนุก

พ่อครูว่า... ระวังสุขภาพบ้าง ดี แต่ระวัง ให้ระวัง รู้จักพักรู้จักเพียง

_ เจนจิต... ดิฉันก็มีสภาวะเดียวกับที่เขาคะ ในอากาศร้อนก็สนุกคะ วันนี้ จะถามว่า เราทำงานกลุ่มกัน 4-5 คน มีผู้ร่วมงานคนหนึ่งกล่าวว่าเราผิด เราคิดพิจารณาแล้วก็บอกว่าเรายอมรับและขอโทษ อยากให้เรื่องมันจบๆ

พ่อครูว่า... ก็นึกว่าเป็นการประนีประนอม เหมือนอย่างอาดมา ยอมแพ้เถรสมาคม เป็นการประนีประนอม ไม่ไปต่อต้านเกิดความสงบ ก็อยู่อย่างยอมแพ้ ทั้งๆที่เรารู้ว่าเราไม่ได้ผิด แต่เราก็กยอมเป็นผู้แพ้ แล้วเรารู้ว่าผิด ผิดไม่ใช่เรา เราก็กไม่ได้ไปทำ ถึงแม้ว่าเราจะแพ้เราก็กไม่ไปทำอย่างที่เขา อันที่เขาถือว่าเราผิดแต่เขาถูก แต่ให้เราไปทำอย่างเขาสิ เราก็กไม่ได้ไปทำ เราก็กทำอย่างของเราอย่างที่เราอดมาเป็นอยู่นี้ ที่ทำอยู่นี้กับเถรสมาคมเราก็กทำของเราอย่างนี้ ก็กเกิดผลอย่างนี้

จนทุกวันนี้อาดมาว่า ผลที่อาดมาพาทำมันพิสุจน์ เถรสมาคมเขาก็กไม่ได้ อาดมาพาทำ อาดมายืนยันทั้งคนที่ทำได้ ยืนยันทั้ง

ตรงตามคำสอนพระพุทธเจ้า แม้คุณจะอธิบายของคุณอย่างโน้น คุณก็ได้ผลอย่างโน้น

เราอธิบายอย่างนี้ก็ได้ผลอย่างนี้ คนที่มีปฏิภาณก็เทียบกันสิ ของอย่างนี้กับของอย่างโน้นอะไรจะเป็นทองแท้ อะไรจะเป็นทองเทียม หรือไม่ใช่ทองมากกว่ากัน คนตัดสินก็คือตัวเองทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าตรัสอันนี้ไว้ในนานาสังวาส ให้ฟังความทั้งสองข้าง แล้วก็พิจารณาหรือตรวจสอบ หรือจะปฏิบัติตามดูทั้งสองข้างก็ได้ สุดท้ายคุณก็ตัดสินอันไหนว่าเป็นธรรมวาที เป็นคำสอนที่อันนี้แหละ ถูกก็เลือกเอาสิ คุณเป็นผู้ตัดสิน

ซึ่งจริงๆก็กลางเนื้อชอบกลางยา เราจะไปบังคับเขาไม่ได้ เขาอาจจะบอกว่าอย่างโน้นถูกอย่างโน้นอร่อยกว่าเขาก็ไปอันโน้น อย่างนี้ถูกคนที่ตัดสินอย่างนี้ถูกเขาก็มาเอาอย่างนี้ สุดท้ายนานาสังวาสไม่ทะเลาะกันต่างคนต่างชอบที่ชอบ ของใครของมัน วาจัน

มาเป็นคนจนตามพระพุทธเจ้านี้แหละดี

_ใจแก้ว... อ่านจิตตัวเอง ที่กลับบ้านไปเที่ยวนี้ อยู่กับที่ บ้านราช อยู่กับพวกอโศกเป็นคนดีมีวรรณะ 9 อยู่อย่างสบาย พอเรากลับไปไปเจอพี่น้องทางบ้าน ฟังความรู้สึกมันไม่เหมือนกัน เพราะว่าอารมณ์เขาไม่เหมือนกับพวกเราปฏิบัติธรรมละเอียด เสร็จแล้วไปถึงก็ขนาดใส่กางเกงปะ เขาก็ด่าเป็นชั่วโม่งเลย คิดดูสิ คิดว่าเราทำงานบ้านไปช่วยเขาทำ เราก็กู้ใส่กางเกงที่ปะ น้องชายก็ด่าว่าเสียศักดิ์ศรี ที่นี้เขาไม่แต่งตัวอย่างนี้ พี่น้องเขาแต่งตัวสวยๆ เขาก็บอกว่าพอนั่งก็ดูดีพอลุกขึ้นมาก็เห็นที่ปะไว้ตรงขาบ้าง ก้นบ้าง

จิตเราก็กู้ไม่ไปต่อความ พุดไปเขาก็ไม่รู้ว่ที่นี้เรามอชอกก็ยิ่งดี จะไปที่นั่นเขาก็ว่าๆ สงสัยต้องรดชิปปาก เพราะว่าอยู่นี้พุดได้ทุกอย่าง

ไม่ถือนั่น ออกไปข้างนอกจะไปช่วยเขารู้สึกเห็นใจ พ่อครูบอกว่า เป็น โภทิสัตว์ไม่ใช่ง่าย อรหันต์ง่ายกว่าเอาตัวเองให้รอด แต่เป็นโภทิสัตว์ นั้น จิตมันเกิดทีเดียวก็นิดเข้าไปอีก ช่วยเขาไม่ได้ เขาก็มองว่า ทำให้พี่น้องเสียศักดิ์ศรี เมื่อก่อนอยู่สันตึกก็ไม่ใช่ออย่างนี้ แต่พอมาอยู่ที่นี้แต่งตัวมอซอเพิ่มขึ้นก็มีความสุขสบายๆ จะไปที่โน่นไปทำแล้วเขาก็ว่า

หลานอีกคนก็บอกว่าเห็นแก่ตัว ไปอยู่วัดนานเกิน เขามีแต่ว่า เห็นแก่ตัว ทั้งญาติไม่เอาญาติ

พ่อครูว่า... เวทนาต่างกัน นั้นแหละมันชี้บอกให้เห็นว่า คนที่เขาไม่รู้เรื่องในเรื่องโลกุตระ ในเรื่องความคิดความรู้สึกความเข้าใจ ความยึดถือ มันคนละอย่างกันแล้ว เขาอย่างนั้นว่ามันดีมันสูงส่ง อย่างนั้นคนมันต้องเจริญแบบนั้น โอ้แบบนี้มันเสื่อมมันโทรม มันต่ำ เขาถูถูกตัวแคลน มันเป็นความจริงที่เขาเข้าใจแบบเขา

เพราะฉะนั้นนัยยะพวกเราเข้ามาเป็นคนจน มาเป็นคนเหมือน พระพุทธเจ้ามาเป็น ท่านเองท่านใส่รองเท้าทองใส่เครื่องทรงอร่ามต่าง ๆ นานา เสร็จแล้วก็มาปลดทิ้งหมดเลย มาใส่ผ้าห่อศพ เอา มาซักๆ แล้วก็มาใช้ รองเท้าก็ถอดทิ้งไป เดินพระบาทเปล่า ทรัพย์ สทองคาร์ก็ไม่มีเอาเลย เราก็คือเป็นพวกตระกูลเดียวกันกับพระพุทธเจ้า อันนี้ก็ง่ายๆ มาเอาอย่างพระพุทธเจ้า ทำงานมีประวัติมีเรื่องราวก็มี ยืนยัน แม้เราไม่ได้เกิดยุคเดียวกับพระพุทธเจ้า แต่ผู้ที่สืบทอดมาก็มี มาถึงทุกวันนี้

ความเข้าใจแล้วก็การเลือก เอาของใครของมัน มันก็คือทฤษฎี หรือปฏิกิริยาปฏิกิริยาของแต่ละคน มันแยกพวก ต่างกัน เกิดความต่าง กันมันก็เป็นธรรมดา เพราะฉะนั้นผู้ที่มีปัญญา มีปฏิกิริยาว่า ถ้าเป็น อย่างนี้ เราไม่ว่าอะไรเขา แต่เขาจะถูก ดูว่าเราว่าพวกเราเป็นพวก

ตกต่ำไม่ได้ดีแล้วมันไม่เจริญแล้ว เขาจะดูถูก เราก็กังใจเขา เรา
 กังใจว่าจริงๆแล้วความตกต่ำหรือความเจริญ อะไรแท้ๆ โลกก็ยะเขาก็
 จะคิดอย่างเขา โลกุตระเขาก็คิดอีกอย่างหนึ่ง เรามาจนเราเจริญ เรา
 ไปรายนั่นเราช่วย

*เข่งว่า...เขาถามว่า อย่างแม่ที่ไปบวชเป็นภิกษุณีกับน้ำเข่งใคร
 เจริญกว่ากัน*

*ตอบว่า ถ้าเป็นแม่กับลูกนี้แม่สูงกว่า แต่ด้านจิตวิญญาณ เราลด
 กิเลสได้ก็ต้องสูงกว่าแม่ที่ไม่ได้ลดกิเลส*

พ่อครูว่า... ตอบอย่างนี้ดีแล้ว เราไม่ได้ไปลบหลู่แม่ แม่ก็อย่าง
 หนึ่ง แต่จิตวิญญาณของเรานี้มันเจริญกว่าแม่ เขาจะวักเอาไหม

เข่งว่า... ก็ต้องเจียบไว้ก่อน ไปเช็คคริมติ ว่าผ่านไหม

พ่อครูว่า... ส่งอารมณ์ให้อาจารย์ตรวจอะไรอย่างนี้ เอาดี

ทำใจอย่างไรเมื่อกังวลกับการเลือกตั้งสส.

*_ลูกมีความกังวลใจกับการเลือกตั้งส.ส.ครั้งนี้มาก (พ่อครูว่า...
 ไปยุ่งอะไรกับเขามากเกิน เริ่มต้นกล่าวก็เห็นทุกข์แล้วนี้) กลัวพรรค
 เพื่อไทยได้เป็นรัฐบาล โดยมีอุ๊งอิ้งเป็นนายก หากเป็นตามผลโพล
 จากหลายสำนักจริง แสดงว่า ประเทศไทยถึงยุคเสื่อมหรืออย่างไร
 จะทำยังไงดีค่ะ จึงจะไม่กังวล*

พ่อครูว่า... ไม่ต้องไปกังวลอะไรมาก โลกนี้เป็นของคุณคน
 เดียวหรือ แบกไว้ทำไม สังคมนี้เป็นของคุณคนเดียวหรือคุณไปแบก
 โลก แบกสังคมไปหมด โอโฮ..เป็นแชมป์หรืออย่างไร หรือเป็น
 เฮอร์คิวลิส แบกยกได้หมดเลยแบกโลก

เหตุปัจจัยของการปรุงแต่งของโลกมันเป็นเหตุปัจจัยที่ปรุงแต่งกันไปเรื่อยๆแหละ มันก็จะมีของมันไปเรื่อยๆ เป็นอย่างนั้นบ้างเป็นอย่างนี้บ้าง

อาตมาก็เข้าใจและก็รู้สึกอย่างที่คุณรู้สึกอยู่บ้างคือ รู้สึกว่าถ้าเผื่อว่า เรื่องการเมืองไทยขณะนี้จะมีเลือกตั้ง ถ้าเลือกตั้งแล้วเพื่อไทยได้ เพื่อไทยไปเป็นรัฐบาล (**พ่อครูไต่ดอออกด้วย**) มันจะเป็นยังไงหนอ เราก็รู้สึกหรือเข้าใจตามประสาเรา

สมณะเดินดิน... ผมมีวิธีคิดง่ายๆว่า พ่อครูมากอบกู้ศาสนา ถ้าจะกอบกู้ศาสนาได้ บ้านเมืองจะเจริญรุ่งเรือง ถ้ากอบกู้ศาสนาไม่ได้ บ้านเมืองก็ไม่รุ่งเรือง คงจะไปด้วยกัน ทิศทางบ้านเมืองน่าจะเป็นความรุ่งเรืองมากกว่า เพราะหลวงปู่มากอบกู้ศาสนาได้ทำให้คนดีมาจับคู่บ้านเมือง คิดแค่นี้ไม่ได้คิดอะไรมากครับ

พ่อครูว่า... ชาตินี้มีวิบาก เราก็ได้แต่บารุณะเรื่อยไป บารุณะภาพก็ช่วยกันทำให้มันดีขึ้นได้ มันยังไม่ได้ก็คือมันยังไม่ได้ **ทำดียังไม่**
ได้ดีเพราะ ทำดียังไม่มากพอ Let's Go On

หนังสือปัญญา 8 คือเคล็ดวิชาสลายวิญญาน

_ 1. ผมเคยได้ยินพ่อครูเทศน์ถึงคนที่เป็นสายศรัทธาหลงปัญญา จะสังเกตตัวเองอย่างไร ว่าตัวเราใช่สายศรัทธาหลงปัญญาหรือไม่ ถ้าใช่มีวิธีแก้ไขอย่างไรครับ

2. หนังสือปัญญา 8 คือเคล็ดวิชาสลายวิญญาน ผมรู้สึกเช่นนี้ ถูกต้องนะครับ

พ่อครูว่า... ตอบอันที่ 2 ก่อนใช้ หนังสือปัญญา 8 คือเคล็ดวิชาสลายวิญญาน

เครดิต เขียน เครดิต ดีกว่า ไปเขียน เคล็ด มันจะเป็นการเคล็ด
ขัดยอกไปเสีย เครดิต มันมาจากเกร็ด ส่วนย่อย แยกมาย่อยๆ เครดิต
วิชา 9 วิชา

เครดิตวิชาสลายวิญญาน

ที่บอกว่า ศรัทธาหลงปัญญา จะแก้ไขอย่างไร กำปั้นทุบดิน
แก้ไขโดยการปฏิบัติธรรมแล้วตรวจตัวเอง ให้รู้ลำดับ รู้ความเป็นจริง
ของตัวเองว่า เรากำลังติดยึดเรื่องอะไรอยู่ในขณะนี้ให้ชัดๆบางที่เรา
ติดเรื่องหยาบอยู่เลย แต่เรามาเอาเรื่องละเอียดมันก็ละเอียดละละสิ
ศรัทธาที่มันไม่มีปัญญา มันก็จะสับสนอย่างนี้

เพราะฉะนั้นให้มีลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ เริ่มต้นไปด้วยการ
ปฏิบัติธรรม ศีลข้อที่ 1 เกี่ยวกับสัตว์ แล้วข้อสำคัญ สัตว์ที่สำคัญก็คือ
คน เดรัจฉานให้ปล่อยไปตามยถากรรม อธิบายไปไม่รู้ก็ทีแล้วปล่อย
ไปตามยถากรรมเถอะมันก็มีวิบากกรรมของมันอย่าไปยุ่งกับมันเลย
เราจะไปร่วมวิบากกับมันอีก ทำให้ชาติของเราต้องพัวพันกับสัตว์
เดรัจฉานอีก ตัดมันไปก่อนไม่ต้องไปยุ่งกับมัน ปล่อย ของใครของ
มันน่าจะมีวิบาก แต่ชาตินี้เราอย่าไปเพิ่มวิบากไม่ว่าจะเป็นวิบากบุญ
วิบากบาป วิบากดูหรือผลัก ไม่ต้อง

พระพุทธเจ้าถึงบอกว่าไม่ต้องเอาสัตว์มาใช้งาน ไม่ต้องเลี้ยง
สัตว์ เราก็ต้องว่าไปกับคน

เพราะฉะนั้นศีลข้อที่ 1 เอาคนนี่แหละเป็นสำคัญ แล้วท่านบอก
ว่าอย่าฆ่า อย่าเบียดเบียนอย่าทำร้าย หวังประโยชน์เพื่อสัตว์ทั้งปวง
ก็คือหวังประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ ต่อคนด้วยกันนี่

อย่างเช่นอาตมาหวังประโยชน์ต่อมหาบัวต่อมหาชนหรือท่าน
มหาประยุทธหรือท่านสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์หวังประโยชน์ด้วยใจ

จริงๆ เพราะฉะนั้นก็ตำหนิหรือว่าบอกสิ่งที่ควรเลิก ควรละ สิ่งที่จะควร
จะทำต่อว่ากันไปตามความจริงใจ

*_เพื่อนสู่แดนธรรม...ถามว่า... ก็เป็นคนที่ไม่เคยอยู่ในชุมชน
ใดๆมาก่อน แล้วก็ได้มาอยู่ใน บ้านราช เขามีหน้าที่มีอยู่ แต่ว่า เวลา
ได้ยินเสียงประกาศจากส่วนกลางให้ไปช่วยงาน ลงแรง แต่เขา ไม่
สามารถไปได้ เขาก็เกิดความกินแหนง ว่าเขาไม่ไปเขาจะเกรงกลัว
อะไรขึ้นมาก็ไม่รู้ เขาก็เลยเป็นทุกข์ใจนะครับ อยากให้พ่อท่านช่วย
ให้เขาทำใจอย่างไรที่จะ*

พ่อครูว่า... คุณมีหน้าที่อยู่แล้ว คุณทำหน้าที่อยู่แล้ว ก็ไม่เป็นไร
ก็ไม่ต้องไป ก็มีหน้าที่อยู่แล้ว เราก็ทำหน้าที่อันสมควรอยู่อันนี้ก็เป็น
ประโยชน์อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นคนอื่นก็มีอีกตั้งมากมายก็คงจะไป
นอกจากว่าเขาประกาศแล้วประกาศอีกทำไมคนยังไม่ไป เราพอจะ
ไปช่วยได้ ก็ไป

แยกกายแยกจิตอย่างสัมมาทิฐิ

พ่อครูว่า... อธิบายแยกกายแยกจิต จะต้องอธิบายกันอีกนานอีก
มากเลยเรื่องกายเรื่องจิต ถ้าเข้าใจแยกกายแยกจิตไม่ได้

1.เข้าใจกายสัมมาทิฐิหรือเปล่า เข้าใจกายผิด ไม่พ้นสัก
กายทิฐิ ท่านใช้คำว่า กาย กับ สักกะด้วย ก็ต้องมาเอาที่ตัวเราอย่า
เพิ่งไปเอาที่คนอื่น กายของตนความเป็นกายนี้เอาที่ตัวเราจึงเรียกว่า
สักกายะ

ที่นี้คำว่า กายนี้แหละกับจิต จะต้องแยกให้ออก การแยกตรงนี้
แหละลึกซึ้งมาก ถ้าแยกตรงนี้ผิด ไม่มีทางเป็นอรหันต์ พระพุทธเจ้า
จึงสอนการแยกกายแยกจิตนี้ให้อ่านเอาจาก ผมชนเลียบพันหนัจะ

เอาอันไหนก็ได้ แยกดูจากผมก็ได้ จากชนก็ได้ จากเล็บก็ได้ จากฟันก็ได้ จากหนังก็ได้ หนังก็มีผิวหนังข้างนอกกับผิวหนังข้างในที่ถึงประสาท

ผิวหนังข้างนอกไม่มีประสาท มันก็จะไม่รู้สึกรู้สีก คือไม่มีเวทนา รู้สึกรู้สีกเฉยๆ รู้สึกรู้สีกไม่มีอะไรไม่บอกไม่ลบได้ ทีนี้อธิบายผิวหนัง มันละเอียดมันชิดกันเกินไปมาก

ชนก็สั้น ฟันมันก็อยู่ข้างในเกิน ผมมันก็ยาวเกิน ทีนี้ก็อธิบาย เล็บง่ายกว่า อาตมาก็เอาเล็บเป็นตัวอย่าง ฟังให้ดีๆอธิบายแล้วหลายร้อยทีนะ แต่ก็อธิบายอีกเพราะมันสำคัญ

เพราะฉะนั้นภิกษุที่มาบวชอุปัชฌาย์ต้องอธิบายแยกกายแยกจิต นี่แหละในธรรมนิยาม 5 ให้แก่ลูกศิษย์ให้ได้ ถ้ายังเข้าใจอันนี้ไม่ได้ลูกศิษย์ก็หมดหวัง ถ้ายังมีฉันทิฐิในเรื่องแยกกายแยกจิตอยู่ ลูกศิษย์บวชไปก็สูญเปล่าไม่มีทางบรรลุอรหัตต์ อุปัชฌาย์ต้องอธิบายนี้ก่อน อันนี้เป็นธรรมวินัยเป็นหลักธรรมด้วยนะ

กาย คือสภาพมีเวทนามีจิตรวมอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นพิจารณา กายในกาย พิจารณาเวทนาในเวทนา พิจารณาจิตในจิต พิจารณาธรรมในธรรม

เพราะฉะนั้นการพิจารณากายในกายนี้ มันยิ่งกว่านอก เพราะฉะนั้นก็เข้าหาเวทนาเข้าหาจิต เพราะฉะนั้นกายในกายจึงต้องมีเวทนา ถ้าไม่มีเวทนาไม่ใช่กาย ฟังให้ชัดๆนะ

เพราะฉะนั้นเมื่อคุณทำจิตของคุณ ไม่ให้มีเวทนา ทำความรู้สึก ทำใจในใจของคุณเมื่อสัมผัสอะไรก็แล้วแต่

1.มันไม่รู้สึกรู้สีกมีเวทนาแก่ เวทนาอร่อย เวทนาที่เป็นรสชาติแบบ โลภีร์รส รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส(โผฏฐัพพะ) เป็นรสชาติพิเศษเป็นรสชาติอร่อยเป็นอัสสาทะ อย่างนี้เป็นเวทนาแก่เลย

2. ที่นี้เวทนาที่ไม่เกิดคือเวทนาที่รู้ความจริงตามความเป็นจริง สัมผัสอันนี้แดง เราก็นึกว่าสวย สวยคือเกิด แต่แดง ไม่ว่าจะไทยจีน แขกฝรั่งก็สภาวะธรรมอันเดียวกัน น่าจะเรียกชื่อต่างกัน

แดงหรือ เป็นรูปกลมหรือรูปเหลี่ยมอะไรก็ได้แล้วแต่หรือกระทั่ง ละเอียดเป็นผิวหนัง ผิวหนังเนียน ผิวหนังหยากก็แล้ว ตามความเป็นจริงของคนหรือรูปธรรมทุกอย่าง มันเป็นอย่างนั้นอย่างนั้น

คุณก็กำหนดรู้ความจริงตามความเป็นจริง แล้วไม่ผลึกไม่ดูดสิ่ง นั้น นี่คือเวทนาที่รู้ความจริงตามความเป็นจริงเท่านั้น ในฐานะที่เรายังมีชีวิต เรายังรับรู้ เรายังมีจิตนิยาม แต่เรารู้สึกว่า เราไม่มี 2 เราไม่มี ผลึกไม่มีดูด จิตของเราเหมือนพืช ไม่มีกาย ไม่มีเวทนา

พืชมันมีแต่สัญญา กับสังขาร มันมีแต่การปรุงแต่งกับกำหนดรู้ ของมัน กล้วยตาบ มันจะต้องเอาธาตุนี้มา ธาตุนี้ไม่ใช่มันไม่เอา มันเอาแต่ธาตุนี้มาปรุงแต่งเป็นกล้วยตาบ อันอื่นมันไม่เกี่ยว มันไม่ไป ทะเลาะ มันไม่ไปวนวายอะไร

แม้ว่าธาตุนี้ควรจะได้มันก็ไม่ถึงแย่ง มันมีแรงดูดพอสมควรได้ มากก็เอา อันอื่นมันดูดได้ไปมากกว่ายอมแพ้ไม่เอา ไม่มีภัยไม่มีการ ครอบครองอะไรนี่คือพืชเป็นภาวะอาการของธาตุรู้ แม้ขั้นสัญญากับสังขาร ก็ไม่มีศัตรูก็ไม่มี การไปเบียดเบียนอะไรกับใคร เพราะฉะนั้นผู้ที่ทำจิต ได้แบบนี้ถือ เป็นจิตอรหัตต์ ไม่ทุกข์ไม่สุข ไม่เป็นภัยไม่เป็นโทษ

เพราะฉะนั้นจะทำแต่ตนเองเจริญขึ้นเจริญขึ้น ถ้ายิ่งทำให้ ตัด ไปเลยไม่เป็นส่วนของกายเลย ขาดออกไปจากชีวิต

ถ้ายังมีชีวะรวมอยู่เนี่ยยังเรียกว่า มันไม่มีกายแต่มีชีวะอยู่เรียกว่า พืช มนุษย์พืชที่ไม่รับรู้สึกอะไรแล้ว นอนมีชีวิตอยู่เฉยๆ ประสาทรับรู้ ไม่มีเลย อะไร ๆ ก็ไม่รู้ นั่นคือมนุษย์พืช

เล็บ มันยาวออกมาแล้วพันประสาท แต่มันมีชีวะเหมือนมนุษย์
พืช มันยังไม่ตาย ยังไม่ได้ตัดออกไปเป็นดินน้ำไฟลม ตัดขาดออก
จากเล็บไม่เจ็บไม่ปวดไม่ทุกข์ไม่บาป ตัดออกไปแล้วมันก็ขาดออก
ไป ที่ขาดออกไปแล้วเป็นอุตุเป็นดินน้ำไฟลมไม่ไปต่อชีวะชีวิตอีก
แล้ว

เพราะฉะนั้นคนที่ทำจิตเป็นอุตุ มนสิการทำจิตในจิตของเรา ทำ
ของเราให้ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย เป็นเรื่องยากอยู่ แต่ทำได้

เพราะฉะนั้นทำจิตให้เป็นพืช นี่คือฐานอาศัยของอรหัตต์ ถ้าทำ
จิตไม่เป็นพืชมันยังมีผลลัทธิติดมีทุกข์มีสุขอันนี้คุณก็ยังทำไม่สำเร็จ
เห็นไหมมันแยกกายแยกจิตอย่าง

เพราะฉะนั้นไม่มีกายไม่มีเวทนา จิตมันก็ไม่เชื่อว่ามีจิต
เพราะฉะนั้นถ้ายังมีกาย ยังมีเวทนา กายกับเวทนาจึงไม่แยกกัน แต่
อธิบายแยกกันได้ว่า กายคือสิ่งภายนอก

เพราะฉะนั้นคนที่เข้าใจหยาบๆก็คือตัดกายคือภายนอกอย่าง
เดียวไม่มีจิตร่วมด้วยนี่แหละมิจฉาภิภูลี

เพราะฉะนั้นคนไปนั่งหลับตาปฏิบัติทั้งกายภายนอกเลย ตา หู
จมูก ลิ้น กาย ไปเลยไม่รับรู้สัมผัสคุณก็อยู่ในจิตอย่างเดียวนั่นแหละ
เป็นโมฆะบุรุษ มิจฉาภิภูลีตลอดกาลแล้ว คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะบรรลุธรรม
อรหัตต์เลย เพราะคุณไม่มีสัญญากำหนดรู้กาย ที่ต้องมีภายนอก
อาตมาส่ำทับนะว่ากายต้องมีภายนอกเสมอ ขาดภายนอกเป็น
สัมภเวสี ขาดภายนอกเป็นจิตในภวังค์ เป็นจิตล่องลอย ไม่มีที่ตั้งไม่
มีเวทนา ไม่มีที่ตั้งไม่มีฐานที่ตั้งไม่มีกรรมฐานที่จะปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นผู้ที่นั่งหลับตาปฏิบัตินี้ เลิกมาได้ทั้งหมดเลย มา
เรียนรู้ธรรมะพระพุทธเจ้าให้สัมมาทิฏฐิมีจระณะ 15 วิชชา 8 มีศีลเป็น
ข้อๆไปปฏิบัติ อปัณณกปฏิบัติ 3 นี่แหละคือครบ

มีสำรวมอินทรีย์ 6 โภชนะมัดตัณญาแล้วทำจิตให้ตื่นเต็มให้ได้ 3 ข้อนี้ ปฏิบัติแล้วจึงจะไปเกิดสังขาร 7 ถ้าไม่อย่างนั้นไม่เกิดสังขาร 7 คุณจะรู้สึกว่าย่างนี้เชื่อแล้วเข้าใจแล้วจะมี คุณก็จะเกิดเป็น มิจฉาสัทธาตามที่คุณยึดถือไป ไม่เกิดเหตุปัจจัยอย่างที่เป็นจริง 15 วิชชา 8

เช่น คุณไปยึดถือว่า ผิด ทั้งๆที่มันถูก ไปยึดอันที่ถูกกว่านี้ผิด ผลักเขาเสีย ก็ต้องว่ากันคุณผิด ผมถูก ทั้งที่เขาถูก คุณเข้าไปว่าเขา ผิดด้วยเข้าไป หรือไปขัดเขาใหญ่เลย พอไปรู้ความจริงก็จะรู้ว่า เราไม่ควรไปว่าท่านเลยคนนี้แหละ จะเกิดหิริโอตตปปะแท้วๆ อายุตัวเอง กูหนอกู เฮ้ย ไปความโง่ ไปเปลี่ยความโง่ออกไปแท้วๆ ให้ชาวบ้าน ชาวช่องเขารู้ความโง่ ผู้รู้เขารู้นะ ไอนี้มาตำหนิสิ่งที่ดีสิ่งที่ถูกต้อง คนไม่รู้ก็แล้วไปเถอะ

อย่างโลกุตระนี้จะมีคนรู้มากหรือคนรู้น้อย..น้อย .. เพราะฉะนั้น จึงมีคนรู้น้อยอยู่ ก็เป็นสังขะ อาตมาถึงไม่ตื่นเต้นตกใจอะไร ไม่มีคนรู้อะไรอาตมามากมาย ส่วนพวกที่ผิดที่ไม่รู้มีวิชาก็ต้องมีเยอะ แนนอนไม่มีปัญหาอะไร ไม่ได้ตกใจตื่นเต้นเป็นธรรมดาธรรมชาติแต่ไหนแต่ไรมา อาตมาไม่เคยตื่นเต้น ทำงานศาสนาตั้งแต่อายุ 36 จนปานนี้ไม่มีอะไรที่จะตื่นเต้นตกใจอย่างนั้นเลย

นี่เป็นสังขะเข้าไปที่กายที่จิตอีกทีหนึ่งว่า ถ้าแยกกายแยกจิต อย่างนี้ไม่สัมมาทิฐิแล้ว คุณก็ไม่สามารถทำให้จิตของคุณเป็น กลาง ไม่ทุกข์ไม่สุขได้ มันเป็นกลางเพราะมันไม่มีเหตุปัจจัยที่จะไปปรุงแต่งอีกแล้ว จิตของคนที่ไม่มีความปรุงแต่งว่ามันทุกข์มัน สุข แล้วยิ่งจิตของคนไม่มีการปรุงแต่งเป็นสุขเป็นทุกข์ไปเรื่อยๆ มีความสะอาดเป็น ปริสัทธา มีจิตอุเบกขาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งปริโยทาทา ปริสัทธายังบริสุทธิ์ขึ้นกว่าเก่า มุทุตากยิ่ง สะสมจิตที่บริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น

ขึ้นยิ่งขึ้น ยิ่งมีประสบการณ์ กัมมัฏฐาน ทำงาน มีกรรมกิริยา มีการกระทบสัมผัสอีกยิ่งช้านานยิ่งเกิดทักษะยิ่งทำได้ดีได้เร็วได้มาก
ส่งสมลงไปเป็น มุทฺตธาตุ จิตก็ยิ่งประภัสสร ใสสะอาด สะอาดใส
ไปเรื่อยๆ นี่คือองค์ธรรม 5 ของบริสุทธิหรือของอุเบกขา อาตมาก็
อธิบายย่อๆมา

เพราะฉะนั้น คนที่ทำได้แบบนี้ ก็ยืนยันว่าตัวเองได้เป็น
ปัจเจกตั้งเวทิตัพโพวิญญูหิ คนที่ทำได้ตรงกัน

เพราะฉะนั้นคนที่แยกกายแยกจิตได้อย่างที่อาตมาว่ามานี้ ถึง
จะบรรลุอรหัตต์ ที่นี้ที่มันไม่บริสุทธิ มันไม่บริสุทธิ์ ไม่ปรียาทา
เพราะมีกิเลสมาปรุงแต่งทำให้ไม่บริสุทธิขึ้น คุณก็ต้องรู้ หยาบ กลาง
ละเอียด เหลือน้อยเป็นอรุณ คุณก็ต้องเอาออกให้หมด หมด เป็นจิต
ที่หมดตาม เจโตปริยญาณ 16 ราคะโทสะ โมหะ สกฺขใหญ่ 3 ทำให้
มันเป็น วิตะ ทำให้มันไม่มี ทำให้มันออกมา วิตราคะ วิตโทสะ วิต
โมหะ

คุณก็ทำด้วยทฤษฎีพระพุทธเจ้าสอน จรณะ 15 วิชชา 8 เสร็จ
แล้ว คุณก็เจริญขึ้นเจริญขึ้น เจริญด้วยสัทธรรม 7 คุณก็จะศรัทธา
ยิ่งขึ้นเชื่อถือเข้าใจมีความเห็นถูกต้องมากยิ่งขึ้น ละอายมากยิ่งขึ้น

ศรัทธา หิริ โอตตปฺปะ ยิ่งเห็นว่าโอโหแต่ก่อนเราโง่ โง่หนักยิ่งมี
ศรัทธา หิริ แรงกล้ายิ่งรู้ว่าโง่หนัก ยิ่งไปขัดผู้ที่ถูก ยิ่งมีโอตตปฺปะยิ่ง
เกรงกลัว ไปละเมิดผู้ที่ไม่ควรละเมิด เราก็ไปละลาภละล้งแล้ว ก็ยิ่ง
โอตตปฺปะอย่างแรงกล้า ก็จะเกิดความเคารพอย่างแรงกล้า ความรัก
อย่างแรงกล้า บูชาอย่างแรงกล้าขึ้นไปตามลำดับตามที่พระพุทธเจ้า
ท่านตรัส ถดูในปัญญา 8 พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้หมดเลย

ศรัทธา หิริ โอตตปฺปะก็เจริญ เมื่อคุณเจริญคุณก็ทำกลับ ยอม
รับความผิด ปลงอาบัติ ทำให้ถูกคืนไม่ละอายที่จะสารภาพบาปหรือ

เปิดเผยบาปเรียกว่าปลงอาบัติ คนไม่ปลงอาบัติทั้งที่รู้ว่าตนเองผิด
แล้วก็ไม่บอกปลงอาบัติหมักหมมเน่าใน คนนี้คือคนไม่เจริญ

คนที่รู้ว่าตัวเองผิด โดยเฉพาะผิดกับผู้อื่น ไปสารภาพผิดเลยยิ่ง
เจริญ เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ใดรู้วิธีทำให้เจริญนี้ได้ ก็ทำขึ้นมาก็กลายเป็น
ผู้ที่เจริญเรียกว่าพหูสูต ผู้เจริญยิ่งยิ่งขึ้น เป็นปัญญาข้อที่ 4 ศีล
แล้วปัญญาข้อที่ 5 พหูสูตก็เจริญยิ่งขึ้น ปัญญาก็จะเจริญขึ้น น่าจะมี
วิริยารัมภะ ข้อที่ 7 ก็เป็นผู้ที่เป็นบัณฑิตแล้ว ข้อที่ 8 ก็สรุปรวมเลย

คุณก็เป็นพหูสูตคุณก็เจริญดีขึ้น พหูสูตไม่ได้แปลว่า learned
man ไม่ใช่เป็นผู้ที่คงจะเรียนเจริญแบบเรียนท่องจำแว่นตาหนาเตอะ
พวกที่บอกว่า เก่งสุฉิปลิแบบนั้นมันเป็นโลกีย์ สุฉิปลิคือโลกีย์

สุ คือ ฟัง จิ คือ คิด ปุ คือถาม ลิ คือจด

สุ จิ ปุ ลิ มันเป็นโลกีย์ ไม่ใช่โลกุตตระเลย

เพราะฉะนั้นเมื่อผู้นี้เกิดพหูสูต เมื่อรู้ตัวเองว่าเจริญถูกต้องดี
และดีแล้ว จึงมีวิริยะสติปัญญาอีก 3 ตัวของสังฆธรรม 7 อ้อ อย่างนี้
มันต้องเพียรทำอีกทำให้สติยิ่งเจริญ สติยิ่งเปิดเผยสติยิ่งรู้กว้างรู้ไกล
รู้สะอาดรู้สว่างยิ่งขึ้น

วิริยะ สติ ปัญญา ปัญญาจึงเป็นตัวแจ้งตัวสว่างตัวสมบูรณ์แบบ
เป็นธาตุ เป็นความสรุปสรุป รู้ที่ยิ่งใหญ่ครบ สังฆธรรม 7

ในสังฆธรรม 7 นี้แหละ ที่เป็นการขยาย 7 องค์ ฌาน 1 2 3 4
เป็นตัวสรุป สรุปความรู้สังฆธรรม 7 นี้แหละ เป็นฌานที่ 1

สรุปลงไปที่ 2 เป็น วิตก วิจาร

วิตก คือ ตัวเกิดก่อนดำริ วิจารคือ พฤติกรรมของมัน

วิตก คือบวก วิจาร คือลบ เป็นธาตุรู้ตัวเดียวกันทำงานร่วมกัน
เหมือนน้ำมี H กับ O มีไฮโดรเจนกับออกซิเจนอยู่ด้วยกัน วิตกกับ
วิจารคืออย่างนี้

เขาจะแปลไปว่าวิตกคือการไตร่ วิจาร์คือการตรอง ก็ได้ หรือ ตริตรอง จับตัวนี้มา แล้วก็มาตรอง มากรองมาคัดให้ละเอียดลงไปอีก อย่างกระด้าง อย่างนี้เป็นต้น

(พ่อครูไต่ดอออกด้วย)

สรุปตรงนี้ก่อน วิตก วิจาร์ ไม่ต้องไตร่ตรอง ชัดเจนแล้ว

สมณะเดินดิน... พ่อครูพยายามอธิบายมานในชีวิตรประจำวันของเรา ก็เราพยายามเพากิเลส เพาอบายมุข เพาการติดยึดในกามคุณ แม้เด็ก ๆ ก็มีมานได้ ทำวิตกวิจาร์ได้ เช่น อยากกินไอศกรีม เป็นต้น ไม่ใช่ว่า ไปนั่งหลับตาทำมาน พอลืมตาก็เรียกน้ำร้อนน้ำชา มาชดกันใหญ่

พ่อครูว่า... มาน 1 วิตกวิจาร์ พักได้ มันก็ปีติดีใจ ที่เราเจริญด้วยดีว่าถูกต้องแล้วหนอ เสร็จแล้วมันก็ต้องลดเพราะว่าปีติถือว่าเป็นอุปกิเลส ให้มันสงบลงไปจึงเป็นขั้นสุข ปีติ สุข จนกระทั่งสุขก็ยังมีอาการอยู่ กริม ๆ ไม่เอา ให้มันเป็นกลางๆ วางเฉยเป็นอุเบกขา

สายเจโต วิตกวิจาร์ก็อย่างหนึ่ง สัญญาอย่างหนึ่งต่างกัน เสร็จแล้วไปถึงมานที่ 4 มานที่ 4 เขาก็เป็นเอกัคคตา เป็นจิตเป็นหนึ่งที่ยิ่งใหญ่แต่ยังไม่เข้าฐานอุเบกขา แต่มันมีอุเบกขาเป็นคำอธิบายของพระพุทธเจ้าอยู่ เขาก็เลยโมเมเป็นอุเบกขา แต่ อุเบกขาของเขา หมายถึงจิตสะอาดจากกิเลส เขากดข่มกิเลส มันก็ไม่ทุกข์ไม่สุขได้ ตัวเอกัคคตาเขา เป็นทำแบบสะกดจิตกดข่ม ขเป็นสายนั่งหลับตาแบบ อาฬารดาบส อุทกดาบส นอกรีต ของพระพุทธเจ้า เขาก็ทำได้

สัญญาไม่มีนิวรรณ์ 5 เหมือนกันแต่กายต่างกัน เพราะฉะนั้นพวกที่ลืมตาทำกายต่างกัน มาน จึงเป็น มาน ลืมตาที่เป็น มานวิสัยไม่ใช่เดาได้ง่ายๆ พวกมานหลับตานั่น เดาไม่ออกเลยจนกว่าจะมา

ปฏิบัติธรรมด้วยตัวเองได้เป็นปัจเจกตั้งเวทิตัพโพวิญญูหิตี คุณจะรู้ได้ว่า ฌานลึ้มตา มันต่างจาก ฌานหลับตาอย่างนี้หรือ

ตายๆ หลงมาไม่รู้ก็ชาติ ชาตินี้ก็หลงมาเสียจนแก่แล้ว ฟังโพธิรักษ์มาไม่รู้ก็ร้อยเที่ยวแล้ว กูก็จะนั่งหลับตาบอกว่า โพธิรักษ์ไม่เคยนี้หว่า บัดโธเอ๋ยอย่างนั้นมันจะไปยากอะไรนั่งหลับตา อย่างนั้นอาตมาก็พูดให้ฟังไม่รู้ก็ทีแล้ว อาตมานั่งหลับตาอยู่ที่ป่าแสม วัดอโศการาม เคยพูดแล้ว ใครนึกออกไหมว่าจะพูดอย่างไรต่อไป ...

_สู่แดนธรรม... นึกออกครับ ยุงกัดครับ

พอครว้า... นั่งตากยุงอยู่ข้างนอกแหละ แล้วก็นั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปข้างใน ยุงทะเล ยุงป่าแสม มันมาทีละก้อนๆนะ มันไม่ได้มาทีละตัว มันรุมเรา ไม่รู้สึกเลยข้างนอก เก่งมาก สมถะเก่งมาก ถ้าอาตมาทำจริงๆไม่ได้พูดโกหก ฝึกมาทำไมจะไม่รู้ไ้ออย่างนั้น พอออกมา โอ้โห อาตมาไล่ยุงแล้วแดงเถือกลายพร้อยคันคะเยอ ยุงทะเลนี้ไม่ใช่ยุงลายยุงที่เป็นโรค

เพราะฉะนั้นอย่างนั้นอาตมาว่า อาตมาไม่ใช่หมาเห็นงุ่นเปรี้ยวอย่างที่คนทำนี้อาตมาทำได้หมดแล้วก็ไม่ได้ด้อยได้น้อยกว่าพวกคุณหรอก เหมือนพระพุทธเจ้าท่านรู้หมดท่านทำมาหมดทุกอย่างอะไรที่ เติยรถีย์ เขา ทำ

อาตมาไม่ได้หมาเข้าท่านจะต้องไปกินขี้ ตั้งแต่กินขี้ก้อนใหญ่จนกระทั่งออกมาหรือขี้ก้อนน้อยลงก็กินขี้ที่ออกมาอีกน้อยลงน้อยลงจนกระทั่ง ไม่เหลือ พระพุทธเจ้าท่านทำมาหมด อาตมายังไม่ถึงขั้นนั้น อย่างนี้เป็นต้น

ที่เขาผ่านมาแล้วอาตมาผ่านมาหมดไม่ได้หนักหนาสาหัสอะไรเท่าไหนหรอก ไม่ใช่เราเป็นหมาเห็นหน้าเงินช่วยแล้วเราทำไม่ได้เราก็เลย แอ้คว่า งุ่นนี้มันเปรี้ยว อาตมากินมาไม่รู้ก็พวงแล้วงุ่น ไม่

ใช้หมานะคนนี้แหละกินองุ่น นี่กว่าคุณเป็นคนกินองุ่นเท่านั้นอาตมาก็
เป็นคนกินมาทั้งนั้นไม่ใช่หมาให้องุ่นเปรี้ยว มาเหยียดว่าเป็นหมาเลย

เอาละ อาตมาก็อุ่นเลยไป 7 นาที ... ก็พอสมควร สองชั่วโมง
เต็ม เอ้อไออุ่น ประเดี๋ยวจะอ้าวเจริญธรรมคุณทุกคน...สาธุ